

CRITICA LITERARĂ ÎN CONTEMPORANUL

(Nr. 5-14 / 1962)

Sectorul literar al revistei Contemporanul distinge simțitor în rezonanță și autoritate prin frecvențele incursiuni în această materie ale academicianului G. Calinescu...

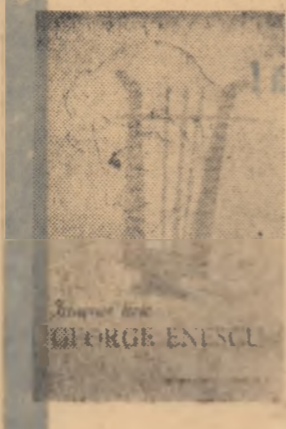
Urmărind mai departe realizările sectorului de critică și teorie literară, constatăm că revista Contemporanul în cele două luni care au trecut de la Conferința...

Dacă subliniem grija cu care sînt comentate ultimele volume apărute ca o trăsătură pozitivă a sectorului de critică literară, nu putem totuși omite faptul că în această perioadă continuă să lipsească articolele de atitudine...

Se impune o atitudine mai activă față de fenomenul literar, mai multă operativitate în acest sens...

Este surprinzător să constatăm că pe o perioadă de zece săptămîni Contemporanul n-a găsit necesar să publice cel puțin un singur articol de dezbateră a problemelor literaturii actuale...

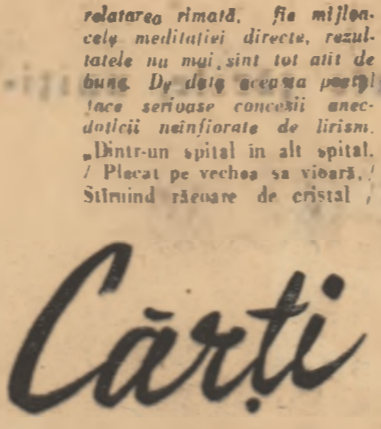
Preocupări importante de istorie literară legate de particularitățile realismului critic românesc, de problema trecerii de la realismul critic la realismul socialist...

NICOLAE TAUTU: Itinerar liric: George Enescu

An putea spune că recitarea lirică a lui George Enescu lăcășu de Nicolae Tautu, se desfășoară pe două direcții: reconstituirea lirico-biografică și analiza poetică...

Trebuie să arătăm însă că acolo unde se încearcă cu dinadinsul reconstituiri biografice exacte folosindu-se și

MIKO ERWIN: Asalt în țara statului

Reportajul Mikko Erwin se încadrează în acea tendință tot mai pronunțată, tot mai generalizată, de a depăși orizontul regional relativ restrâns...

Reportajul revine în acest locuri altare mereu un alt de fermecut unor privilegii marelui de aspecte deosebite de interesante pe care le-a descoperit în noua lor țară...

Nicolae CIOBANU

MIRCEA TOMUȘ

Investigație, repofierul urmărește pătrunderea omului în Delia. Este un proces amplu, pasionant prin dramatismul înfruntării naturii...

AL JEBELEANU: Frumuseți simple

Stimul adeseori spiritual mi-lăcășu al lui Al. Jelebeanu și de aceea nu a lăsat curiozității de melancolie exterioră...

H. ZALIS

Realizarea vremii noastre, pe care poezia le etică și împun apăsătoare temelor lirice. Desigur, nu s'au suficient să schițeze paravanul imaginii reale...

Emilia DUMITRESCU In portul Deliei

Din activitatea Uniunii Scriitorilor S-RE TEMELE ACTUALITĂȚII

Vitorul stăgine teatrul se anină bogat și diversificat, inspirată din actualitate. După cum a rețesit din sedita piatră a secției de dramaturgie a Uniunii Scriitorilor...

Cronica literară

H. Rohan: „UȘI DESCHISE”

splendoarea muncii. Scriitorul nu se limitează însă, cum spunem, numai la relatarea modului în care acest conflict s'ar desfășure...

face prea mult de cea a altor scriitori care au ilustrat procesul de dezvoltare a claselor exploatare. Se impunea de aceea, în acest volum, a selectare mai atentă a pieselor sub raport tematic...

ple concludente în această direcție. Mă limitez aici să amintesc relatarea, prelungită și voluptată, a avaturilor penibile trăite de Tilde (pălmărirea ciunilor în Cismigiu, scena pierderii umilitoare a bărbuței etc.)...

Desen de H. GUTTMAN

Lebedele negre

Imi scria să-l aștept. Și eu îl așteptam.
Îl zăream de departe, prin forta călătorilor, călind apăsat, grav. Un om înalt, de vreo 30 de ani, cu fruntea tăiată de șanțuri adinci, cu haina de dimie neagră încheată în nasturii aceia prea mari. Aburii locomotivei, năvălind pe neașteptate, mi-l furau din ochi. Dar era înalt, foarte înalt și-i vedeam toțiș pălăria, parca suspendată deasupra peronului. Îi ajutai să-și ducă bagajul. La fel ca și prima dată: un cos de nuiele și o valiză mică, albastră, legată și cu stoaară, să fie mai sigur că nu se va deschide pe drum.

Titel CONSTANTINESCU

Venise pentru două zile. Nu s-a dus decât un timp. Nu-mi mai stătea în minte vreme de ai. Nu-mi mai răspundea la scrisori. Am citit apoi în ziar că satul în care era Colegii.
Dar tot nu mi-a scris.
Până atunci când că-a venit ca să-și ia oară.
Același cos de nuiele, aceeași valiză albastră.
Acasă, s-a așezat pe pat cu nuielele greutății. S-a uitat spre clipsele din bibliotecă, spre perdelele, spre ușa de la floare.
— Hai să-ți spun ceva!
— Spune-mi!
— De câte ori am venit eu în duminică?
— Asta-i treia oară.
— Pentru mine, asta-i încă nouă!
— Ești fericit?
— Fericit, înșel, eu știu cum să-ți spun!
— Se mîna prin cămășul meu, mi-avea gesturi libere. Venise mult, mi-avea răuțea ca să nu sile ceva de la mine. Să-mi spună ceva de la voi. Să-mi scrie ceva de la voi. Să-mi scrie ceva de la voi. Să-mi scrie ceva de la voi.

Cum îl vedeai tu la vreme, te pomenesii că apucam să-l tai... Bine mai faceam. Nu-i așa ușor cu conștiința asta. Ia o țigară de aici.
Și-i întinse vecinului pachetul de țigări.

— Cum îi pe la București? Apoi, puțin piezis, ca o taină, așa, să rămîna numai între noi: Ce se mai aude cu colectivizarea asta?
— Ajuns tu mine acasă, scoate din cosul de nuiele o sticlă cu lăc, ouă, mere... Ți-am adus cîte ceva de pe-acasă!
— Ota și tăcea. Apoi, iar: „Vreau să mă plimb prin București. Să văd tot, tot. E tare frumos aici! De cînd voiăm să vin!”
— Și... de ce n-ai venit? Rîmnicul e desul de aproape!
— Și casa? Și cîmpul? Și grădina? Dacă plec o zi, se cunoaște! Acum... mi-am luat înimă în dinți. Fie ce-o fi! Se descurcă ea, nevasta și singură! Am vrut să mă plec, așa, parca să-mi lau lumea-n cap! Nu știu de ce dracu!
— Se opra. Se uita la ceas: „O i venit cumnată-miu ăla să-mi are pierloaga? C-așa-mi spunea! Nu-i mare lucru, un peticuț acolea! Poate mai semăna ceva și pe el! O i venit care? Ce zici? Parcă mai bine era dacă rămîneau acasă...
— L-am dus să vadă Piața Palatului. Îi lueau ochii. Dar pentru scurtă vreme. Își mai aducea aminte de ceva de-acasă: „Dracu” s-o ia de varză! Ziceam să stau aici pînă luni, da’ mai bine să plec mîine... sau în seara asta! Trebuie să văd ce-i cu varza ăia. S-o vind. Și n-o las pe nevastă-

mea, că-i inimă largă. O păcălesc toți...
Cînd am ajuns în Parcul Libertății, a ris ca un copil, urcînd treptele spre șantierul Pantheonului. Eram numai noi la ceasul acela spre amiază. L-am lăsat să meargă înainte. După cum urca treptele, simțeam că-i place, că totul e ca un joc sincer de copil, că fiecare treaptă albă îl ducea spre o lumină visată de mult, așa, ca un zbor.
Cînd ne-a oprit, răsula șuierat, pe nări.
— Sedeam cu fața spre lac.
— Pluteau lebede negre, mici, cu gîtu subțire ondulat parca de vînt. Sculurindu-și apa de pe aripi, li se zăreau sub penajul negru, colțuri de cămăși și volane albe. Și el se uita într-acoale.
— Îți plac?
— Ce să-mi placă?
— Lebedele negre!
— Aaaa! Apoi își duse mîna la frunte: „Dracu” să mă ia, eram cu gîndul în altă parte!
— La pozonul cu porumb?
— Nuuu! La terazul ăla nenorocit! Trebuie să-l adun pînă n-or începe ploile.
— Duci o viață chinată! Foarte chinată!
— Așa! Ai dreptate! Ce știi dumeasta? E greu! Noi știam de la țară...
— Își frămînta mîinile, parea neliniștit, nesigur.
— Și... de ce nu intri în colectivă? Nu te-ai mai frămîntat alta că te păcălești cu varza sau cu pierloaga cearăta!
— Nu! Nu! Încă nu! Să mai văd!
— Și iar se frămînta, gîndindu-se că n-are cu ce ara, că nu-l ajunge nutrețul la vite, că și call ăștia sint două guri în plus cum o să le mai înșele foamea cu te miri ce?!

Venise pentru două zile. Nu s-a dus decât un timp. Nu-mi mai stătea în minte vreme de ai. Nu-mi mai răspundea la scrisori. Am citit apoi în ziar că satul în care era Colegii.
Dar tot nu mi-a scris.
Până atunci când că-a venit ca să-și ia oară.
Același cos de nuiele, aceeași valiză albastră.
Acasă, s-a așezat pe pat cu nuielele greutății. S-a uitat spre clipsele din bibliotecă, spre perdelele, spre ușa de la floare.
— Hai să-ți spun ceva!
— Spune-mi!
— De câte ori am venit eu în duminică?
— Asta-i treia oară.
— Pentru mine, asta-i încă nouă!
— Ești fericit?
— Fericit, înșel, eu știu cum să-ți spun!
— Se mîna prin cămășul meu, mi-avea gesturi libere. Venise mult, mi-avea răuțea ca să nu sile ceva de la mine. Să-mi spună ceva de la voi. Să-mi scrie ceva de la voi. Să-mi scrie ceva de la voi.

Vasile Vrăbie fluieră abia auzit un cîntec vechi și trage apăsat cu țesala pe șoldurile hoului. În răstimpuri vita tremură ușor, pleznește cu coada în dreapta și în stînga, întorcînd capul și-l privește pe Vrăbie cu ochi îndiferenți. Apoi își adîncește butul în lăptarna verde galbenă din iesle, ce împrăștie în jur un iz dulceag. Vrăbie trece cu palma în urma țesalei peste părul moale, lucios. Palma luncă lin ca dată cu untdelemn. „Roșcatul” e bine ferchezuit. Către prînz îl va duce la grajdul gospodăriei. Se apeacă și-i cercetează cu luare aminte glezna piciorului drept din spate. O zgîrietură ușoară se prelungește pînă aproape de copită — „Bun. E spre vindecare”, murmură Vrăbie. Se ridică. În drum spre fereastra din fundul grajdului trece pe lângă ieslea „Surului”. Îl pleznește ușor, din mers, cu palma și zîmbește: „Vin și la tine. Numai să-l doftoricesc oleacă pe neastîmpăratul de frate-tău”. Caută pe fereașta sticla de creolină și deodată rămîne nemișcat. Prin ochiul de geam îl vede pe vecin cu o beschie în mînă. În urma lui pășește fecioru-său cu un topor pe umăr. Privirea lui Vrăbie luncă curioasă pe urmele lăsate în zăpada moale de cei doi oameni. Prîșăcaru s-a oprit lîngă un salcîm și, cu capul lăsat pe spate, îi măsoară din priviri, înălțimea. Vrăbie cunoaște salcîmul, un copac gros, bătrîn, poate să aibă peste douăzeci de ani. „Nu se poate”, se trezește el vorbind tare. Și uitînd pe loc de creolină, de „Roșcatul” și de „Surul”, iese cu pași mari din grajd, sare un gard de cîtină și pornește pe urmele întipărite pe zăpadă.
Cei doi dădeau tocmai la o parte cu bocancii, zăpada viscolită la rădăcina salcîmului.
Vrăbie se opri ca la doi pași, își băgă mîinile subsoară și cîteva clipe îi privi plin de mirare. Apoi întrebă cu glas contrariat și oleacă sugrumat:
— Ce faci, bre Ioane?
Vecinul se întoarse către Vrăbie surprins oarecum de întrebare și mormăi, ridicînd din umeri:
— Ce să fac... Ia, tai strîmbătura asta de salcîm.
— Care salcîm, omule? se cruci Vrăbie.
— Cum, care? se arătă mirat vecinul. Asta pe care îl vezi, că altul nu-i prin preajmă.
Și măsură din nou copacul cu privirea, prețindî-i în gînd înălțimea.
— Îi bun pentru țapă la casă, adăugă feciorul, levînd cu mîcheta toporului în trunchiul sgrăntat.
Vrăbie tăcu cîteva clipe. Fața-i împietrise. Doar urechii mandarelor avleau rar sub piele, scuturîndu-și.
— Bine Ioane, dar acum e salcîmul nostru se trîzi Vrăbie, vorbind cu glas nefiresc de ridicat.
Prîșăcaru tresări. Rezămă beschia de trunchiul salcîmului, scoase o țigară și o aprinse cu grea, strîdind cîteva chibrituri. Îi tremurau degetele. Vrăbie îl privea amîngat, în aşteptarea răspunsului.
Tăcerea stingheritoare fu spartă de cîteva voci.
— Ce e, Ioane?
— Ce strigi, Vasile? Se amăc pînă la a saptea casă.
Cîțiva țărani se apropiară de ei.
— Al lui Prîșăcaru vrea să taie salcîmul, explică Vrăbie cu glas domol dar rece.
Oamenii se îmbulziră cu încheieri.

CONȘTIINȚA

Dumitru IGNEA

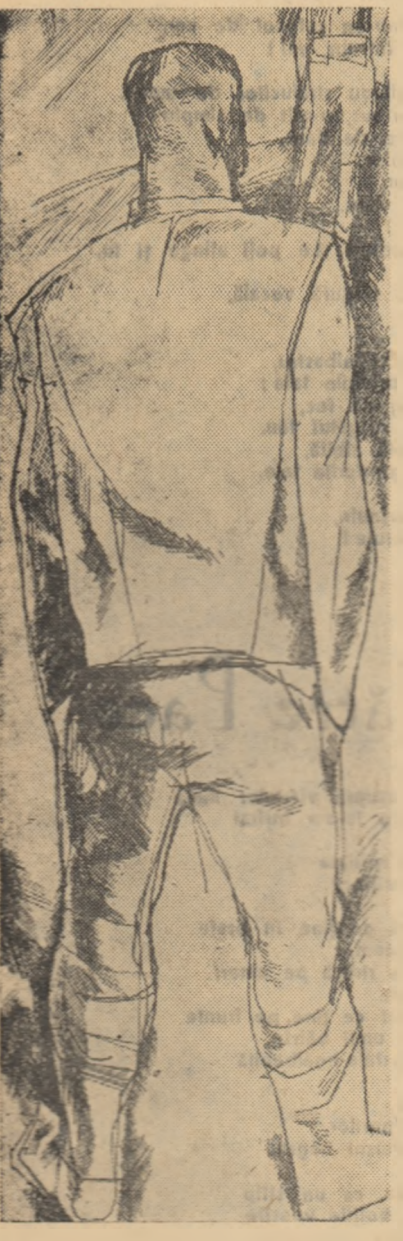
— Cum să-l taie? De ce să-l taie? Nu pricep.
— Care salcîm? Asta?
— Păi de-acuma ăsta-i salcîmul nostru, al colectivei! Ce te-a apucat Ioane? Toți îl priveau pe Prîșăcaru contrariați și nedumeriți.
— Stați bre, că n-am făcut moarte de om, își desclășă în sfîrșit gura, Prîșăcaru. Nu era vorba că din pămîntul colectivei ce s-a nimerit să fie în vatra satului, facem tarlale mici? ...Asta tot încurcă la arătură!
— Și ce legătură are?...
— Ziceam să tai salcîmul...
— Ziceai tu, da-nvoire ai? Ce dracu, bre, tot individuali am rămas? Te apuci să intri cu beschia în averea colectivelor, așa, fără învoire? Asta nu-i o treabă!
Prîșăcaru lăsă capul în jos. Fecioru-său își

făcu de treabă cu toporul, rețezînd cîteva lăstari odrăslîți din rădăcinile salcîmului și, pe neobservate, se îndreptă spre casă.
În jurul salcîmului domnea o tăcere grea.
— Măi Prîșăcarule, măi, ai intrat de două zile în gospodăria colectivă și încă nu ți-ai schimbat conștiința! Grăi șotic unul din țărani, dar nu fără mustrare în glas. Se poate?! Prîșăcaru continua să tacă, adunînd și împroșcînd cu virful bocancului o movișcă de zăpadă.
Se despărțiră pe nesimțite, tăcuți și gînditori. Oamenii își continuă drumul spre cîmp. Vrăbie și Prîșăcaru se îndreptară către casele lor. Lîngă gard, se opriră. Ion trecu urechel cu palma peste dinții beschiei, oftă oarecum a ușurare și ridicînd privirea către Vrăbie vorbi moale:
— Dacă nu mă vedeai tu la vreme, te pomenesii că apucam să-l tai... Bine mai faceam. Nu-i așa ușor cu conștiința asta. Ia o țigară de aici.
Și-i întinse vecinului pachetul de țigări.

Desen de FRANCISCA STOENESCU

Departa stă vecinul!

Mircea SERBĂNESCU

— Si vecinul, zic eu, o fi acasă?
— Dar cine-l știe?! Îmi răspunde finu-meu, Iosif Pancan, și-l văd că rămîne pe gînduri.
— Nu mă așteptam la un asemenea răspuns.
— Parcă erați prieteni? Încerc eu să aflu ce s-a întimplat.
— Sintem și-acum. Numai că nu mai stă alit de aproape.
— Doar nu s-o fi mutat!
— Hm, face scurt, finu-meu și tîștește pe urmă, sec.
— Adică? Văd casa tot la locul ei, o fi vîndut-o?
— Nu! Apasă fiul Iosif de parcă s-ar lepăda de ceva.
— Dacă ar fi la oraș, ar fi de crezut că s-a mutat în alt cartier. Dar aici?
— Nu. Stă cu casa tot unde-o știi.
— Alături?
— Alături.
— Atunci, n-am priceput eu bine adineori? Parcă ai zis că nu mai stă așa aproape. Cum să înțeleg asta?
— Ei... e o poveste.
— Finu-meu parca zovăie.
— Păi, spune-mi-o omule, ce mai aștepți?
— Nu-s eu prea bun de povestit.
— E drept, ca vecinul dumitale puțin sint bun de povestit. Mi-aduc aminte cum îmi spunea cînd s-a înființat gospodăria: „Sacul gol nu stă în picioare, nene!” Pe urmă cînd a intrat în gospodărie și el, și tot satul, i-am zis eu una: „Timpul mîmăncă pielea”. I-a plăcut se vede, că anul următor mi-a vîndut-o tot mie, fără să-și mai aducă aminte de la cine a cumpărat-o. Dar mi-a vîndut-o, cum s-ar spune, în ambalaj propriu: „Vorba nevastă, zicea, timpul mîmăncă pielea!” Tot în circa bietei nana Veta le pune pe toate.
— Tot, săraca. Au ajuns, nașule,

de minune. Stal să vezi. Hotărîm noi în adunarea generală de anul trecut să punem roșii pe 125 de hectare. Dacă îți mai aduci aminte, cu un an înainte, adică acum doi ani, avusem doar 65 de hectare cu roșii, care ne-au adus venit vreo opt sute de mii de lei, în vreme ce ai de la „Victoria socialismului” tot de pe aceeași suprafață au scos un milion și jumătate. Ne cam luam vînt, cum se zice, și nu ne simțeam prea la-nedemînă. În consiliu am făcut atîtea socoteli și planuri că ne dorea capul. Ne-am fi lăsat noi pîgubași, dar vezi că agronomul nostru, tovarășul Alexa Negruț, pe care-l știi și dumneata, nu ne-a lăsat nici o clipă cu învătătura. Am făcut cerc agricole și am învățat și după carte, ca la școală, ce să-ți mai povestesc. Dau în vorbă și cu vecinul, că aveam sarcină toți cei din consiliu să-i lămurim pe oameni. Vecinul dădea din cap și o întorcea cu înțelepciuni de-a le lui:
— Vorba lui nevastă-mea: la roșii poți să și ciestigi, poți să și pierzi. Noi am pierdut odată, ar trebui să suflăm și-n iaurt.
— Lăsa nevasta în soarta ei, lăsa-i, încerc eu să-l duc pe drumul cel bun. Că n-o fi tot dînsa aceea care nu te lasă la cercul agricolnic.
— Bine zice dînsa: Calul bătrîn nu-l mai înveți în buiestru. Păi bine, mă, ce sint eu copil, să iau învățătura de coadă? N-am făcut altăceva toată viața decît am crescut roșii. Cum am știut pînă acum și-acum nu mai știu? Are nevasta o vorbă bună: Să nu te legi la cap dacă nu te doare... Uite-așa o în-curca în vorbe ca în hîțisuri și nimic nu puteam înțelege de la el. Adunarea generală a votat planul cu 125 de hectare. Minoritatea se supune, după cum scrie la statut. S-a supus și vecinul, deși mereu fmi spunea: „Să nu dea dracul vreo năpastă pe capul nostru, că vedeți voi negru cînd om face numărătoreea bobocilor”. Noi ne-am pus pe lucru, cu inginerul în frunte, trîșăscă-l, că bună mînte are. Am adus scîndura pentru rîsădnite, cuie, ge-

muri... M-am nimerit la un transport pe care-l aduceam de la gară și de care răspundeam eu din partea consiliului, în căruța pe care-o mîna vecinul Isaila. El de colo:
— Mult bănet a intrat în toate astea!
— Mult-puțin, o să ne aducă veniturii mari. Ne scoatem cheltuielile.
— Și dacă nu le scoatem, cine răspunde?
— Ni le scoatem cu vîrf și îndesat, nu mă arunca și tu vorbe slabe. Avem contract cu cooperativa. Le dăm roșii timpurii. Se plătesc mai bine.
— Bine zice nevastă-mea: Să nu te întinzi decît ți-e plapoma!
— Păi să vă faceți, Isaila, plapomă mai mare, ce naiba!
— Î cunoșteam bine pe Isaila Oancea. Din povestirea fiului Iosif se tipărea în fața mea întocmai așa cum îl păstram în minte. Om de treabă alit, numai că avea ce avea sărbî din sat. Nu zici că i-am adus nevasta și de aducea aminte. Se poate să fi fost și așa, pentru că murelerea avea gură aprigă acasă, deși prin sat cu vecinul, cu vecinile în adunări, era tăcut, închis în sine. Dar din vorbele lui Isaila rețenea că tot ce auzea în lume, spunea acasă bărbatului, să-i deschidă mîncărui ochii. Satul cam făcea haz de năravul acesta al lui Isaila, și se supunea că le tot pune în cîră nevastă fără nici un temei.
— Între timp fiul Iosif povestea cum au decurs lucrurile mai departe. În aprilie, spre sfîrșit, au scos roșile din rîsădnite, le-au pus în pămîntul bine lucrat cu o densitate mai mare decît cea care se obișnuia, iar agronomul ieșea în fiecare zi cu termometrul să ia temperatura pămîntului.
— Ne adunam mai departe la cercul agricolnic și ștădăm încă o dată. S-a supus și vecinul, deși mereu fmi spunea: „Să nu dea dracul vreo năpastă pe capul nostru, că vedeți voi negru cînd om face numărătoreea bobocilor”. Noi ne-am pus pe lucru, cu inginerul în frunte, trîșăscă-l, că bună mînte are. Am adus scîndura pentru rîsădnite, cuie, ge-

— Te pomenesii. Am să învîț ta-mă acum. Nu, vezi! Asta-i bună. Mă pînă scrie în cap și eu nu știu să copiez! O i scuză de-a surdial. Totă viața am arătat vecine, de lucru cu roșile. Ce mai vrei tu să învîț?
— Calendar de reabilitare...
— Te-ai apucat să vinzi castraveți la grădinar! Chiar că are dreptate nevasta, ce naiba, doar am fost grădinar toată viața.
— Pentru roșile timpurii, copilul trebuie sărbî.
— Nu mă lăsa să urmez:
— Vorba nevastă: Bărbate, ai dar la mîna copilor!
— Nu era chip s-o scoatem la cale cu el. Îi aveam în brigadă la roșii, că alit îl muncitor bun și precepte grădinarie, chiar cum zice! Atît că în loc să vină la cercul agricolnic să mă învețe cîte ceva nou, după care te mai cu plîșterea te ducea la cooperativă și gîndea vremea de pomoză, la pălăvire cu oamenii și cu dînsa. Nu zici că i-am adus și cîrăscă de-acuma, agricolnic? Cînd l-am întrebat dacă le-a citit, sau dacă le citește, mi-a răspuns:
— Casa nevastă ochi prin ele, ca viteala la poarta noii!
— Am încercat să vorbesc și cu dînsa, să văd în ce ape se scaldă. Dar dînsa ațta stă: „Treaba lui, eu nu mă bag, că mintos ca dînsul nimeni nu-i!”
— Și-a venit vremea copităbului, continuă să povestească finu-meu, după ce-și aprinse țigară nouă. Toți rîdeam rîmărele plantelor, cum învătășeam la cercul agricolnic, conștinșod noi că pentru roșii timpurii ne batem. Numai pe parcela lui Isaila creșteau niște pămînturi de verdeț, de-ți era mai mare necazul. Încolo, tot cîmpul parca era tras cu linia. O frumusețe!
— Rupe-l, Isaila, că-a grosi ca țigările, nu mai faci tu roșii timpurii, îi îndemnam eu cu gînd bun.
— O să fac o recoltă, să vă întrec pe toți, răspundea el. La te uită ce frumos îmbobocesc!
— Na-i să scoți roșii timpurii...
— Dar roșii am să scot?
— Da. Dar la roșile timpurii se da plata suplimentară...

— Vorba nevastă: O să fie bine și la vară cald...
— Venea și inginerul:
— Copilește, om bun, copilește cum se cuvine, că uite alții au și cules roșii, iar dumneata...
— Deh, săraca murele... Știi ce-mi spune nevasta, tovarășe agronom? Păi să-ți povestesc. I-am ascultat povestea că am fost de față acolo. Începe Isaila: Știi cum arată cîmpul ăsta al nost, tovarășe agronom? Chiar că gîștele de care mi-a povestit deunăzi nevasta. Era ea copilă, cînd s-a întimplat pozna. Într-o seară gîștele de pe ulița pe care se așeza ea atunci, n-au venit acasă. Se adună femeile la un loc, le căută pe întuneric, le strigă, întrebă pe oameni, dar să așeze ceva, nici vorbă. Parcă intraseră amărăte de gîște în pămînt. Abia a doua zi s-a auzit mare gîgăl de uliță. Veneau gîștele acasă. Dar cum? Ciupelile gata, ca vai de ele și de gîtul uneia stîrma un cartonș pe care stătea scrisă o poezie:
— Bună ziua, gazda nost,
— Patrăzeci de frați am fost;
— Sora noastră fierbe-n oală,
— Noi umblăm în pielea goală!
— Apoi, așa arată și cîmpul ăsta al nost, tovarășe agronom, a încheiat Isaila. Dacă nu mă crezi, du-te dumeasta și-o întrebă pe murelelea mea.
— Dar nevasta dumitale copilește ca la carte. A început să vină și la cercul agricolnic.
— Crezi că Isaila și-a pierdut firea? A zis că îl și dînsa murelele proastă ca toate murelele.
— Dar pînă acum era înțeleptă, mereu îi repetai vorbele, îl sting eu.
— Dar ce, murelele cînd îmbătrînesc nu dau și ele în mîntea copilor?
— Finu-meu tăcu, parca mă vadă ce ar mai fi de adăugat.
— Eu mă folosesc de pricepe ca să observ, în același ton de la începutul convorbirii:
— Adevărat, departe îți mai stă vecinul!
— Nu-l lăsam noi să rămîna în pre-

teres de înțelepți din ăștia, plini de proverbe pe care le potrivesc chiar ca... Isaila cu oiștea în gard. Frumuseța a fost cînd a început să-și dea seama că nu prea a făcut că n-a învățat. Noi rîdem roșile timpurii, la baracă direct, că acolo pe cîmp era organizată, iar el aștepta încă recolta cu care să ne întrebăm pe toți. Noi cîntăream și aduceam în carnețel belșugul, că fiecare avea carnet în care se scria cîte roșii timpurii a dat; iar el tot aștepta. Nevasta lui Isaila a luat vreo două mîșoare bune de lei retribuție suplimentară, peste cei treisprezece mi primiri, pe întregă recoltă...
— Atunci a luat și vecinul bani frumoși, că și roșile lui au produs.
— Da. Dar la el au rodit mai tîrziu, cînd roșile aveau alt preț și altă căutare. Noi pentru roșii timpurii ne-am bătut. Iar despre vecinul s-a scris și un articol la gazeta de perete. Cu desen. Treizeci și nouă de gîște ciupelute, jainice, ca vai de lume, fiecare cu cîte un proverb din ale lui Isaila scris pe ele, iar una fierbea într-o oală, pe care se putea citi cu litere mari: Nevastă! Azi nu se mai poate fără agricolnică! Cu cît mai repede va înțelege vecinul treaba asta, cu atît va reveni mai repede aci, la locul lui, în casa de lîngă mine și în rîndul colectivității celor buni și vrednici.
— Frumosa poveste mi-ai spus, finule. Plină de învățăminte, mult-tumesc.
— Chiar că n-ai de ce. Dumeasta ești om de la oraș. Eu așa vrea s-o auză cit mai mulți colectivști. Asta dacă-i putea dumeasta, nașule, ar fi tare bine!
— Iată că pot!

Rapsodii de primăvară

DE ION BRAD

PRELUDIU

Din sat în sat
Cu soarele-am umblat,
Cu soarele
Cu luna,
O mie de nopți,
O mie de zile
Și încă una.

În dimineața
Acestei zile depline
Au tresărit
Toate apele țării
În cântec cu mine.
Și munții-au venit
Să-și împartă
Măreția cu noi,
Munții străvechi,
Crestele noi
Ale furnalelor
Crescute din piatră
Cu soare lichid
Clotit în vatră.
Jucău scînteile-n jur
Ca stelele
Absorbite-n fîntini.
Și cuvintele-și jucău în
Cuvintele cîntecului
Așteptat de veacuri,
Cu speranță,
De ani,
Cu încredere,
De luni,
Cu avînt,
De-aceste
Fremătătoare
Ultime zile,
Cuvinte de flăcări pe care,
Inimă,
Zile!

REVĂRSARE

La mare-a început, acolo unde
Pămîntul stors al Dobrogii bătrîne
Din două părți asprimea și-o ascunde
C-un val de ape și c-un val de grîne.

A fost precum o largă revărsare
A vechilor nădejdi în mari grădini
Mult pămîntești, dar și mai mult solare,
Pe care astăzi, viață, le îmbini.

Cu zarea plină-n zăre, Bărăganul
A absorbit adîncul flux apoi
În jocul undelor undîndu-și lanul
Spre pragul casei, inimii din noi.

Ca-n codru se ascund prin grîne dropii.
Rostogoliți pe cer, ciulnii-s stele.
Fîntina-ți dă răcoare, cînd te-apropii,
Și lapte cald te-mbie din ucele.

Grînarul vast și-a tot împins hotarul
Din mîca lui de aur revărsat,
De piine s-ai bă roțile și Carul
Cel mare, de pe cer, cînd e-n Banat.

Ardealul tot, Moldova se-adunară
Punînd pe fruntea 'naltelor cîmpii
Cununi de spice și de stele, țară,
Mireasa mea de ani vreo două mii.

SCRISORI DE-ACASĂ

Mi-au scris de-acasă bunicul și tata.
Parc-ar fi risipit niște brazde
Cînd alinate, cînd strîmbe,
De ierburi cu flori zmlăjuite
Pe fața cîmpiei...
- Haide acasă, loane,
Te rugăm, dragul nostru, să vii.
Am făcut și pe-aci începutul,
Ne-am inaugurat.
Dă-l în pustii de năcaz,
Că ne-o furat tineretea și viața.
Pămîntul tot al nostru rămîne,
Al nostru, că tare ni-i drag.
Îl ară cei tineri cu zece tractoare
Iar noi ne pornim după ei.
Toate sînt bune
Și-au batează colectivă
„Ogorul roșu”.
Spune-ne, ce-nsemnă asta?
Că doar nu semănăm pămîntul cu macii...

Citesc și mă tulbură totul.
În geam bate roșu amurgul.
E după cumpăna nopții.
Zori calzi de mirezme se anunță.
Cu ochii-nroșiți de nesomn
Iau iarși potecile rîndurilor
Alinate și strîmbe,
Împieticite ca mersul istoriei
Pînă să poată răspunde la toate
Aceste-ntrebări de noi dezlegate.
Da, a fost roșu pămîntul.
Nu l-au năpădit atît macii
Crescuti în ogorul pustiu
Cît singele vostru ucis, țărănesc,
Al vostru, toți ai mei, bătrînilor scumpi.

Pe potecile unor cuvinte de foc aji umblat
Cu jalbele la împărat,

Desen de IULIAN OLARIU

Pe jos, pînă la Viena vicleană,
Avînd doar singele inimii hrană.
Răspunsul la-ntrebările voastre
Îl știe istoria toată:
Sînge și roată,
Sînge și roată!
Teribile trăsnete ține-nchise cuvîntul.

Da, a fost roșu pămîntul!

Sîngerînd, dar cu fruntea în soare,
Ați luat țărîna de jos,
Ați pus-o pe rană
Poate nu vă mai doare.
Și-ați mers la măriă-sa boierul și groful
Să vă-nțeleagă de-a buna
Păsul și oful
Alfel, puneți mîna pe coasă.
V-au îmbrîncit afară din casă.
De cosit aji cosit
Pînă v-ați înecat în asfințit.
Tot plumbi, tot sînge-a fost
La întrebări
Răspunsul lor, răzbunătorul.

Da, a fost roșu pămîntul,
Și roșu ogorul!

De-atunci au trecut doar decenii și ani
Țipînd pe sus
Ca triumful cocoarelor toamna
În luptă cu vîntul.
Cum ați putea uita,
Bătrîni mei țărani,
C-a fost roșu pămîntul!

Citesc și mă tulbură totul.
Sînt gata de drum, așteptați-mă, tată.
Nu știu cînd o s-ajung.
Acuma, iată,
Mă cheamă
O mie de sate deodată:
- Haide, dragul nostru, acasă la noi!

Foile au miros de grîu și trifoi,
De porumb înalt ca plopii, umbros.
Afară în noapte
Stelele aburesc ca piinele coapte.

Și eu pornesc, țărănește, pe jos,
Pînă-n zori
Să răspund, dac-ajung, rînd pe rînd, la
scrisori.

ORAȚIE ÎN ZI DE LUCRU

Sîntem zece mii
De trimiși de oțel și de fier
Răsăriți pe cîmpii
Ca stelele-n cer.

- Cine sînteți voi?
Ne-ntreabă zorii
Cu lumină iscoditoare.
- Noi sîntem agitatozii,
Muncitori cu chip de tractoare.
Nu vă grăbiți să numărați
Că mai vin alții, ca mine.
- Stele frumoase și frați,
Poftiți și gustați
Din sare,
Din pine!

Așa a-nceput dialogul
Între oțel și pămînt.
Pe secretarul timpului
Rogu-l
Să mă înscrie
Pe coala cîmpiei
În rînd
La cuvînt.

Eu sînt doar șoapta țărîni,
Firul de iarbă,
Aburul pînii,
Cîmpul cu spice în barbă,
Martor de la-nceput
Al acestei istorii
Scrisă pe pagini de lut.
Și-n mine trăiesc
Agitatozii.
Uitați-vă clar
În ochii mei
Poate sînt chiar
Unul din ei!

Copleșitoare
Fu clipa
În care
Vulturul timpului mort
Își ridicase aripa.
De mult,
Risipite în latari
Penete lui
Se făcuseră haturi,
Mărăcinișuri tehuri.
Fiecărui răzor
I-am poruncit:
- Ia-ți șerpii și umblă,
Să zbori!
Cu mine deodată-au vorbit
Întîii colectivști,
Agitatozii viitori.

În locul răzoarelor, plugul
A despicat brazde adînci
Prin care-a început să gilgie
Harnic belșugul
Ca desferecate din sfînci
La cumpăna apelor
Izvoarele-n munji.
Izvoarele
Înginate cu soarele.
Amare, și lacrimi au fost,

De îndoială, de politică,
Pînă ce inima
Ritma noul rost
Și se-acoperea de zîmbet
Fata cîmpului goală.
Ne-a-ncercat uneori cu îngheț
Și cu ploaie
Vulturul acesta măreț
Al timpului aspru
Rotit peste noi.
Din inimi și sînge ne-a curs
Sub jungherele urii
Celor ce cu îndărătnicie de urs
Au vrut să smulgă
Rădăcinile și toți puieții pădurii.

Creștii și te-ndeasă, pădure
De holde, în larg fremătînd
Și las' să-ți murmure
Izvoarele toate în vînt,
Pădure c-o mie de guri.
În ecou alungat
Peste alte păduri.

Întoarce-te-ntoarce,
Baciule din moarte,
Că avem mioarce
Foarte multe, foarte,
Cu lină plăviță
De rasă și viță
Și cîntăm balade
Fără dușmăni,
Fără stea ce cade
Peste brazi-făclii.

Toate le spun ca nuntaș
Pentru mirii-sorii,
Din sat, din oraș -
Miri agitatozii,
Colăcari
Ca munții cei mari
Ce vulturul timpului
Sus îl înfruntă,
Munții-n lumină
Care cu bratul Dunării
Iau, ne închină
Cupa albastră a mării
La această nunță
Nemaivăzută
A inimii noastre
Și-a țării.

COCOARELE

Din triunghiul înalt, plutitor,
Peste vechiul caiet al pămîntului
În pătrățele,
Bolid s-a desprins un cocor,
Spre zările mele.
L-am văzut cum înscrie
Uimit
Zboruri ciudate peste cîmpie.

Și-o clipă în zăre,
Triunghiul
Se făcu semn de-ntrebare:
Oare-am greșit?

Cuțremurat
Am strigat
Peste vămile cerului:
Sînteți acasă, cocoare,
Bine-ați venit!

LUNA PEȚITOARE

Luna joacă în ferestre
Liric semn de întrebare:
Are fata mamei zestre?
Casa nouă - lună plină
Jos pe cerul din grădină -
Limpede-i răspunde: Are!
Fata iese-n prag și strigă:
Hai, bătrînă pețitoare,
Calcă fără nici o frică!
Ești desculță, n-ai sandale?
Am urzit razele tale
Și-am jesus în val covoare.

Am luat tipar verbina
După cum poetul scrie,
Lunca toată și grădina...
Înfloresc pereții-n soare
De mireasmă și culoare
Ca-ntr-o zi de cununie.

Mama iese-n prag și zice:
Stea vicleană, ce te miră?
Ce pui întrebări cu price?
Spune-n care altă casă
Arde-o stea mai luminoasă?
Miri din zece părți veni ră.

Mi-o cerură brigadirii,
Comandanți de la tractoare.
Ce să faci cu-atîția miri?
De-i aleasă, fata dragă,
Singulară să și-i aleagă!
Ce zici, lună pețitoare?

Tatăl iese-n prag și cîntă:
Lună, lună, fată jună,
Spune-mi tot ce te frămîntă!
Despre zestre, uite, vezi,
Hai cu mine prin livezi
Să jucăm lună-mpreună.

Tînr de-aș fi fost acuma
(Hei, tu lună, tot nu-s trist!)
Îmi luam mireasă... luna,
De-o furau cumva zătarii,
Mi-o scăpau milionarii,
Neamul meu colectivist!

Ride luna la ferestre
Liric semn de întrebare:
Are fata noastră zestre?
Are-o lume de averi
Și pămînt cît ai tu cer,
Lună nouă, pețitoare!

CĂTRE PĂMÎNT

Negrule, pămîntule,
Grijile-nmormîntă-le.
Pe unde creșteau mai mari
Cu cinci pluguri să le ari,
Să se-aplice, să se-neze
În șuvoi de brazdă rece,
Flori și stele să se mire
De-această desfelenire.
Unde creșteau gînduri multe
Să stea vîntu-n loc s-asculte
Lîm cum grîul creștea-n linii
Legănările luminii,
Larg cum spicele adună
Aurul topit din lună,
Lung cîntînd potopitoare
Mari rostogoliri de soare.
Dac-o rătăci cumva
Înima, iubirea mea,
Ca o fată îmbătată
De prosepțimea-nflorată,
De grîne lovînd-o-n față -
Raze reci de dimineață -
Negrule, pămîntule,
N-o lua,
Căzută stea,
Zilele-i purtîndu-le
Dintr-un lan pierdut în altul
Unde jii în brațe naltul,
Fă-o, poate-ar fi mai bine,
Solul tău spre înălțime,
Spic ce cîntă mistuit
De azur și înfinit,
Pasăre cu zbor ne-nfrînt
Nici de cer, nici de pămînt,
Trîl trimis în zări să fie
Nouă lie-ciocirile.

AGRONOMUL

Sînt agronom.
Citesc în palma pămîntului
După o știință precisă.
Aici vom scrie
Pom lingă pom,
Aici componii de viță de vie,
Și-aci va fi scrisă
Floarea soarelui, sora soarelui,
Ca-n niște hărți solare.
Îmi place să văd cum se-nclină
În soare
O grădiniță de capete copilărești
Cu cerc de lumină.

Aici aruncăm o oglindă
Să se schimbe, precum în poveste, în loc.
În apele lui să se-aprindă
Luna, din razele căreia
Năvoadele bune se fac;
Să prindem în plasă
Stelele peștilor mari,
Să-ntindem mesele-acasă,
Să nu prididim la cîntar.

Secoții miasmelor mlaștînii,
Săpați mai adînc, gospodari!

Aici, unde din veac a rodit,
În luptă cu pălămida, cu scaiul,
Grîu cu făciune, pipernicit,
În pilcuri pierzîndu-și alaiul,
S-aruncăm o perie
Să răsăr-o pădure de grîne,
Chiar și combinate un pic să se sperie
Cînd vor intra
Ca tăietorii de lemne-n Carpați
Miine-poimîine.

Adînc, tractoriști, să arați!

Aici, să stea -
Mare sfat de-nțelepți -
Cucuruzul
Cu bărbi de mătase,
Să ne încinte auzul
Cu povești preafrumoase.
Fiecare silabă
Să fie o boabă
De aur clar,
Să mergem pe firul poveștii în sus
Cu cinci mii de kilograme povară
De cucuruz
Aur clar
La hectar.

Grijă mare,
Prășitoare,
Să nu speriați înțelepții
Cu bărbi de mătase și soare!

Rînd pe rînd
Cîțim împreună
Tot pămîntul în palmă.
Sînt flămînd
De neliniștea roadelor, alții de calm.

OBIECTIV

La 110 ani de la nașterea lui Caragiale și 50 de ani de la moartea sa e de dorit ca teatrele să monteze piesele marilor dramaturgi, al nostru și al lumii, într-o viziune contemporană, proaspătă... Așteptăm cu emoție o nouă premieră Caragiale și ea nu poate să nu vină în aceste luni. (Cu atât mai mult cu cât scena Institutului de Teatru a arătat, prin spectacolele cu „O scrisoare pierdută” și „Dale carnavalului”, că piesele lui Caragiale pot găsi o nouă și interesantă interpretare regizorală.)

Propunem ca frumoasa inițiativă a săpămânelor „Serii ale preferenților filmului” să fie dezvoltată în sensul programării unor serii închinate nu doar marilor regizori, ci și marilor actori de film (de la Chaplin, Gabin, Cerkasov la Simone Signoret, Tatiana Samoilova, Alenzi Batalov etc.).

Încă din 1961, casa de discursi „Electreco” a avut apariția a două piese de teatru înregistrate pe discuri (e vorba de „Steaua fără nume” și „Cina dela sfârșită”), indicând și distribuțiile în ordinea intrării în scenă (1) Am sugera și o înregistrare a „Celebrii '02”. Cu singura condiție: să și apară. (Celelalte n-au văzut lumina discului nici până astăzi.)

Discul promovează destul de rar creația simfonică a tinerilor noștri compozitori. Ne bucurăm deci apariția simfonicei „Bucureștii de altă dată” a lui Mircea Chiriac, Bogata sa paleta orchestrală găsește un devotat interpret în Emanoil Eleescu la pupitul Orchestrei Simfonice Radio și o fidelă tehnică acustică a înregistrării.

O valoroasă apariție în lumea discului românesc: „Recital de lieder românești”. Versurile lui Eminescu, Tudor Arghezi, G. Bacovia, Eugen Ionescu și Nina Cassian au găsit un inspirat ecou în creațiile de lieder ale compozitorilor Mihail Jora, Paul Jelescu, Tudor Ciortea, Diamandi Gheciu și Pascal Bentoiu. Discul mai cuprinde și ciclul de lieder „Sapte cîntece pe versuri de Clement Marou” compus de George Enescu.

Un disc care are șanse de a deveni o raritate: „Romanțe” interpretate de Ioana Radu. Menționarea autorilor unor romanțe considerate multă vreme drept folclor, reprezintă o omagiu adus unor poeți și compozitori multă vreme uitați.

Un alt exemplu de ceea ce ar trebui să fie un basm înregistrat pe disc: „Ca sareea în bucată” după Petre Ispirescu. Prezența „regiei” se concretizează permanent prin ingeniozitatea multiploilor mijloace de sugerare a „decorului” sonor al acestei dramatizări.

Sase spectacole din repertoriul permanent au alcătuit programul turneului la Cluj al Teatrului „Lucia Sturdza Bulandra”: „Passacaglia”, „Al patrulea”, „Cum vă place”, „Copiii soarelui”, „Moartea unui comis-voiajor”, „Tache, Ianke și Cadri”. Pe scena Teatrului Maghiar de Stat a avut loc astfel o stațiune în mic al teatrului bucureștean, urmînd ca, la rîndul lor, artiștii clujeși să întoarcă în București câteva din spectacolele reprezentative ale teatrului maghiar.

Turneul, întregit de o serie de întâlniri și discuții creatoare în probleme ale artei teatrale contemporane, a însemnat începutul unui schimb de experiență artistică a cărei utilitate se afirmă subliniat. De altminteri, printre cei aproximativ 13.000 de spectatori s-au găsit și o serie de oameni de teatru veniți de la Baia Mare, Oradea, Turda etc. Aprecierile acestora scot în relief faptul că turneul a constituit un important eveniment artistic.

De pildă, artistul emerit Senkalskyzky Endre de la Teatrul Maghiar de Stat din Cluj mărturisește că prezența artiștilor bucureșteni a prilejuit „atît publicului clujean cît și membrilor colectivului nostru, amintiri de neuit”. A însemnat o bună ocazie să căpătăm răspuns la numeroase probleme profesionale, prin spectacole impresionante. Iar artista emerită Maria Cupea de la Teatrul Național din localitate și-a exprimat satisfacția pentru spectacolele văzute, apreciînd „șineta lor artistică... interpretarea de mare clasă... pilda de disciplina care au transformat fiecare spectacol într-o sărbătoare”.

Carnetul teatral

Impresii inedite

Teatrul de Stat din Constanța — un popas primăvărat pe care nu strică să-l facem...

Un teatru nou, o clădire mare cu arcade spre parc, o sală în catifea albastră și o imensă scenă prevăzută cu toate sculele și dedesubturile mecanice moderne. Intrăm cu timiditatea fricosului de bănuțului însoțit provincial, moștenit dintr-un apropiat trecut. Timida și seriozitatea ireproșabilă a publicului a fost primul șoc. După ridicarea cortinei mă așteam spectator al unei scene de mare prestigiu, răsunat de preucetarea prăpită.

Primul spectacol văzut: piesa scriitorului sovietic N. Virta „Zări necuprinse”, în regia lui Constantin Dinischiotu.

Piesa de analiză și sinteză inovativă din problemele unui colhoz sovietic, păstrează sentimentele și simfonia complexă ale oamenilor legați de muncă, de răspundere, de dragoste și de sarcinile pe care le au de îndeplinit în calitate de comuniști.

Intruchiparea eroilor de către actorii conștienți, peste 20 de personaje, s-a ridicat la nivelul de sus al unei pregătiri miștoase de calitate pe un text de sensibilități majore. Durind mult, spectacolul fragmentat pe numeroase tablouri cu schimbări esențiale în scenă, a găsit o ingenioasă rezolvare în inițiativele de organizare scenică pe mai multe planuri și un preceptiv joc de lumină dirijată. O construcție originală lungind drumul actorilor pînă în sală rupe distanța clasică și cam rigidă dintre interpret și public. Un schelet metalic rotund și turnat deodată cu podeaua, este de fapt o platformă și miezul scenei în același timp, din care se desprind niște podele coborîtoare, uneori în trepte, oferind posibilitatea unor schimbări interesante de plan pe succesiunea tablourilor.

Decorul, simplu și valoros, ca un panou în mijlocul acestei platforme înălțate, este completat cu imbinări din cînd în cînd de proiecții pe diafon și parcă de film, pe fundal și pe momentele esențiale ale acțiunii. E o emoție nouă pe care o în-

cearcă spectatorul pe un peisaj sufletesc inedit adus desigur, completat cu precizie de inspiratul adagio muzical. Scenografia, AL. Brătianu, secundată de talentatul Dan Sachelarie. Ilustrația muzicală, Romeo Chelaru.

Regia mai aduce o idee nouă care este transpusă cu inteligență în succesiunea normală a momentelor, dinamizînd acțiunea: decorațiunile acționale peisaj în mod continuu. Fără pauze și fără întreruperi spectacolului, prin schimbări în ale regiei, cu cortina deschisă, pe întuneric, în timp ce intr-un fascicul de lumină aruncă pe un plan inferior, actorii continuă jocul. Se realizează astfel o unitate mare a spectacolului care distinge, pentru acțiune și spectator, nuanțele unei vii realități.

Încă un adăos, de atmosferă: plectid, în general, din centrul scenei unde este plasat decorul, ca un panou, personajul mobil al unei acțiuni poate fi urmărit cu ochii în gest, manifestare și mimică, pînă la pierderea lui între „cinele”. Acest procedeu inedit în felul în care este realizat, îmbogățește acțiunea cu o mișcare suplimentară, fixind mai bine momentul și oferind spectatorului posibilitatea să analizeze și să înțeleagă mai bine psihologia complexă a personajului.

Actorii sînt buni, entuziaști și serioși, cu nuanțele personalității lor. Desosebii ca rol „autorul” care participă și el la desfășurarea momentelor esențiale ale conflictului, este interpretat cu profunzime și cu defăptă simțibilitate de Vasile Prîdeanu.

Ne-am oprit la sfîrșit de spectacol, puțin și pe culoarele largi ale teatrului. Am găsit în rame și pe pereți mulți dintre actori, alipele pe sticlă ale spectacolului pe care teatrul le oferă stagiunii de vară, pe regiștri, iar și pe cei trei directori, despre care amicul meu înșirînd mi-a spus că sînt veriga de aur a teatrului, cu toate că ar fi fost să fie, geometric, cu înălțimi. Prin culbire s-am înălțat pe neașteptat, mîșcîndu-se al umbrelor și lumini, toate mișcările drepte și strîngi ale muncilor neștiate de spectacol. Mulți din ei veneau din port și de la mactare ca să se odănească mai aproape de o creșterea de artă.

Cu mine pe scenă, și mulțumim pentru spectacol, de astă dată în fața scenei cu cortina trasă, revenim o țară spectacolului.

Boruș T. ARGHEZI

Scenă din spectacolul „Iași în Carnaval”, la Teatrul Regional București.

PIESELE ÎNTR-UN ACT ȘI REFLECTAREA SATULUI SOCIALIST

Într-un mod cu deosebire interesant se pune în dramaturgia înclinată satului socialist, problema raporturilor cu creația folklorică. Piesa satelastă intr-un act un special, ca mai directă comunicare a producătorilor populare oricî se află, ea specificitățile, într-o comunicare intimă cu operele marilor autor anonimi. Nu este vorba numai de influența compozițiilor dramatice ale folclorului, ci de întreaga ară a literaturii populare, de lirică și de epus eroic mai cu seamă. Nu ne gândim bineînțeles la imitarea anacronică a unor forme prozodice tradiționale și nici la introducerea în textul noulor piese, a unor stiluri sau cîmilituri cufuse de prin colțurile de folclor. Ca și celelele genuri, dramaturgia se așază în linia misterioasă a artei populare, atunci cînd prin spiritul său exprimă simțimentele marilor largi, dînd noi rezolvări întrebărilor din vechile balade, răsămînd mișcările orbe ale fecundității și reflectînd înălțările visurilor de deplăte și lăcrăse ale cîntărilor sororale, este lăsată de nevăzute. Tîrîșurile folklorice amintite simbolice în literatura de astăzi capătă noi proporții, o dată cu dobîndirea perspectivei pe care o deschide gândirea epocii socialismului victorios. Nu are loc, astăzi, simpla reamănare a unor figuri tradiționale, ci evocarea lor metalorică pentru a sublinia dimensiunile epice ale eroilor contemporanității.

(II)

Un rol important îl poate juca apropierea de sursele folklorice ale teatrului, pentru redactarea unor texte dramatice tîmî șante sau mai lungi destinate noului spectacol popular. Întelegem prin aceasta nu o întoarcere la forme îndepărtate și nici respingerea procedurilor artistice celor mai recente. Utilizînd, însă, ceea ce este mai presus în experiența teatrului contemporan, este firesc ca dramaturgia noastră să-și aminteaască de linia sa specifică de dezvoltare și, răspunzînd interesului viu al publicului pentru spectacolul complex, să facă loc — în felul său particular — muzicii, dansului și pantomimei în compoziția pieselor despre viața de azi.

În satul nostru socialist peisajul creațiilor folklorice de altă dată a căpălat o nouă strălucire. A scris despre satul nostru ignorînd rădăcinile luptelor sociale nu este posibil. Este totodată de crezut că pentru piesele care tind să-și ogîndească problemele unor colectivități ample și insuflete, tiparul dramelor de interior este ingim, în vreme ce spațiul larg al spectacolului de autentică esență folklorică, creează un cadru corespondent.

Înălțăm în Cernăvea — moment în care actorul, în dialogul cu sala, respunde și-l corectează enunțurile apăsate. Gîndurile sînt scurte și vîntul anemică deșertă a satului, și totul a pierdut din greutate și forță, cu vîntul strălucimii interpretării de se apropie cel mai mult de jocul lui I. Martonovici. Un alt actor care s-a reținut cu acest profil pe scena bucureșteană, este interpretul Lăcrăș din Mișla Director. De o via mobilizată scenică, plină de subținitate și înțelegerea cu o frumoasă voce, Angela Măruș, înțelegătoare o adevărată creație în acest rol. Pe această linie se înșiră și interpretează pe care, întregul rol epusoid și destul de arzigzag de altfel, o dă Mircea Pădăreanu — interpretul lui Vadra.

Frumoase realizări scenice înregistrăm în acest spectacol omogen din punct de vedere al finetății artistice înalte. Mihai Marselles în Leonil, Doana Lazăr, excelentă în Tansața, Petre Dragomir, cu aplombul boierului conservator, retrograd și înș, Andreia Năstășescu, grațioasă, cu vervă și deșăurare în mișcarea scenică, interpretată a Modistei Katia — aceasta în Iași în Carnaval. S-au remarcat de asemenea Eugen Comertaru, în Millo, îndrumat bine de regie spre comertariu ironic deosebit de fin, Dominic Stanca (Nae), unul din tipurile cele mai pitorești din grupul grotesc. Anda Caropol (Lina), Constantin Florescu (Ciurpe), Aurel Tansou (Servescu), Dumitru Fedoreac (Tache) și Mihai Pruseanu, acesta din urmă prezentînd certe calități de comedian.

Dinu SARARU

P.S. Revizînd spectacolul în urmă cu câteva seri, am avut neplăcută surpriză de a sesiza, în desfășurarea lui generală, intenția unor dintre actorii de a păși, îndecăpîșite și de a trece cu o superficială grabă de la o scenă la alta. Regizorul nu trebuie să lase spectacolul să se desfășoare de la sine. Fîndcă datorită lui nu se termină odată cu premiera.

Film

BĂTĂLIE ÎN MARS

Studioul „Mosfilm” a transpus pe ecran romanul Gailnei Nikolaeva și înșirînd autoarea a scris — în colaborare cu M. Sagalovici — scenariul filmului. Din colectivul de realizatori mai fac parte regizorul Vladimir Basov, operatorul V. Nikolaev, compozitorul V. Vsaner. O linie mară caracterizată păstrează coordonatele romanului, extîndu-se perioadă dilatații tactice. Sînt selectate riguros momentele nodale, însă autorul introduce și elemente noi, care fuzionează ferice cu cele inițiale oferite de roman. În rezolvările sale regizorale, V. Basov alege linia simplității clasice, preocupat să transmită în profunzime problemele mari ale filmului, închinat Congresului al XXII-lea al P.C.U.S. Sensul major al „Bătălie în mars” rămîne construcția desfășurată a comunismului. Pe fundalul acesta se produc evenimentele care ogîndesc atît viața obișnuită — a întregului popor — cît și viața personală a fiecărui eroi. Realitatea sovietică cunoaște neconținut o adîncă transformare revoluționară Romanul Gailnei Nikolaeva și adaptarea cinematografică în două seri surprind aspecte ale bătăliei titanice pentru comunism. Sectorul de viață înșirîngat este cel industrial și aparatul de film ment pătrund în interiorul unei uzine de tracoare. Aici se va petrece înfrîn-

rea dintre noi și vechi, susținută în primul rînd de Bahirev și Valgan. Bahirev se înșiră în galeria vastă a personajelor memorabile luate în literatură și în filmul sovietic de lungă decenilor, el se dovedește un comunist deosebit, un om entuziasmat și dinamic, înșirîngat de prefecții înnoitoare. Venirea în uzină constituie pentru el un prilej de autoverificare exigentă. La polul opus se află directorul Valgan care înțadeveră a știut să mănăscă rodnic, contribuînd la ridicarea uzinei. Însă, o dată cu trecerea timpului, s-a rupt de realitate, de frează și vînt, cufundîndu-se în ceturile orgoliului și mulțumirii de sine, înguşîndu-și orizonturile. Stilul său de muncă devine defectuos. Valgan respinge crucele aduse, se opune progresului tehnic și prezenta lui în frunza uzinei împiedică bunul mers al producției. De astă decursă consecințe nefavorabile prestigiului uzinei. Tractorarele nu sînt, cerințele științifice, se detașează, coborîștii aduc obiective. Valgan nu se preocupă de reorganizarea sectorilor, de introducerea unor mijloace tehnice moderne. Aceasta este starea de lucruri din uzină în momentul serilor lui Bahirev.

Din premisele acestui spectacol la astfel contact cu frămîntării lui Bahirev. Vizita lui de lușare peisajul îl pune în țara unei situații nelăștitoare. Episoade filmate într-un film aparent lent conține deșă semnificative. Incepe zburcîndu-se creator al noului inginer șef, domie să lichezeze rămînerea în urmă. Bahirev realizează o compoziție expresivă, viu nuanțată. Sarcinile rolului l-au împus multe momente de un dramatism încordant. Bahirev se străduște la început să rezolve toate problemele de unul singur. Treptat, ajutat de organizatorul partidului Chubasov (conturat cu minuțiozitate de Felix Lavorski), Bahirev se consultă atenț cu tovarășii săi (cu ministrul Vasili Vasilevici, cu Sugrobin, cu Tina Karamls) și rezolvă mai rapid dilemele aparute în cursul încercărilor sale de reorganizare a uzinei. Conflictul cu Valgan pe grave probleme de producție capătă o intensitate mereu accentuată. Directorul — căruia actorul Mihail Nazvanov îi dă o remarcabilă înțuchipare — nu acceptă dezvoltarea lipsurilor existente. Inginerul argumentează temeinic, fără să fie stingherit de lăcrărea lui Valgan. Știe că dreptatea e de partea lui. Sedița (unul din ultimele episoade ale filmului) aduce, realitate, o înfrîngere a directorului orgoliului și a celor care-l sprijină.

Autori filmului au subliniat pregnant evoluția „Bătălie în mars”, proclamînd — cu forță de convingere — triumful noului. Filmul înfășurează o imagine multilaterală a vieții eroilor. Pe latură aceasta, rîșnă acordurile profunde ale muzicii lui Bahirev și Tina Karavins. Dragostea lor se înșirîng în cîlocotul muncii (în constătuțurile febrile pe teme de producție, în întîlniri febrile printre mașinile uzinei). Cîrînd, sentimentele se vor deșăntăni valvănice. Tina dispune de o bogăție sufletască deosebită, valorificată pe deplin de actrița Natalia Faiteeva. Este un om interesat, crescut în climatul sănătos al vieții sovietice. Tina și Bahirev se înșiră și o putea accepta niciodată jumătățile de măsură, falsitatea, necinstea. Dragostea adîncă fu coplesit pe amîndoi, dar au dîră să se despartă. Fiereste, cipă despărțirii este grea, dureroasă. Actrița interpretă acest moment cu multă sensibilitate. „Nu-am putea fi fericiți, îi spune Tina iubitului. Al copiii... Dacă-ți fi cu mine, te-ai gîndi mereu la el. Nu se poate”. După plecarea Tinei, Bahirev alegea înnebunit s-o mai privească o dată. După aceea, pleacă în direcția opusă, cu pași hotărîți. În film mai există un cuplu de îndragoștii — Serioia Sugrobin și Dasa (V. Treșcalov și L. Krițova). El trăiesc cu patosul tinereții o iubire sinceră și vor putea să-și împlinească visurile avîntate. Păpărata Dasei în special, este cufătată cu proșpetime și naturaleză de interpretă, imprimă multor scenele de viață și haz. Regizorul și operatorul introduc des prin planul (legat de acțiune monologuri interioare sus-amintite) și știu să folosească peisajul uzinei, ferindu-se de cadrul pur decorativ. Cu o așezată atenție sunt compuse scenele de ansamblu, care respictă strict imperatiivile artistice. Muzica lui V. Basov — cu teme multiple — comentează vibrant sensurile conflictului.

Mihai BOTEZ

Relevabil rămîne toșii în piesa Nataliei Gheorghiu modul în care, pare, ar de bălăia pentru dezvoltarea gospodăriei colective, cresc și se accentuează formele socialiste din constituția. În această ordine de idei reține atenția și personajul Oanei, fata modestă al cărei fărîlec cu adînci rezonanțe în viața interioară trece nebăgat în seamă din cauza obișnuinței de a fi privită ca un băiețoi. Acti folcloric este evident. Oana (procedul de totji Ion) este din familia spirituală a lui Galin Nebunul, din categoria eroilor care-și ascund cu modestie calitățile. În mod firesc, climatul moral al satului socialist face să cadă repede aparențele, iar în final Oana își dobîndește recunoașterea deplină.

rămîne la suprafață, imaginea devine aburită, rece, abstractă.

În „Cina de onoare”, comedie într-un act de Gagyi Laszlo, demonstrația ne apare mai curînd schematică, iar elementele folklorice exterioare. Autorul introduce de cîteva ori în scenă, fără o reală necesitate, pe Iulianul Lăte, ca argument muzical adăugat acțiunii propriu-zise. Mai cu seamă apariția acestuia și cîntecul pe care-l „zice” spre finalul tabloului II nu rimează deloc cu problematica și frămîntările piesei. Mai important este însă că, reluînd (pentru a cita oară?) povestea președintelui de gospodărie înfălșat și conservator, autorul piesei cîteia nu aduce date dramatice noi, țesînd pe aceeași canava și în culori șterse, greu de reținut. „Cina de onoare” cuprînde, totuși, cîteva apariții interesante. Prospețimea dragostei dintre Ileana și agronomul Mircea Mureșan, sfiloyena contradictorie a paznicului Ilie, ca și realizarea parțială a unor momente de farsă atestă înșirarea autorului pentru dificultăți gen al dramaturgiei. În liniile sale principale, conflictul este însă scîzut și interesul pentru lupta ce se desășăoară se epuizează foarte repede. Încercarea de a diferenția pozițiile pe care se situează membrii consiliului de conducere al gospodăriei este timidă și puțin profundă.

Realitatea, atît de generoasă în teme și conflicte de o lungă varietate, obligă și dramaturgia cu un singur act la originalitate și adîncime. Un bun exemplu în această privință îl oferă piesa lui Teofil Bucecan „Neamurile” care și-a fixat obiectivul asupra unei rașice periculoase și cu implicații dramatice complexe. Autorul acestor piese (care a fost jucat în ultimul an pe nemăsurate scene săteștii) a caracterizat incisiv aspectul anacronic al acceptării vechilor „obligații de rudenie” în cadrul relațiilor de muncă socialiste. Latură a conflictului esențial dintre rămășite individualismului și morala comunistă, infiltrația nepotismului în sinul obștii socialiste a fost denunțată de scriitor cu artele satirice. În dorința de a contura seriozitatea temei, Bucecan a amplificat cu vervă numărul rudelor care-l covîrșesc pe președintele gospodăriei cu cereri neprimite, roștile în numele „spiritului de solidaritate familială”. O undă caragialescă binevenită a fost captată și prelucrată în această pieseșă izbucită care, încercînd însă — peste sarcinile sale inițiale — să înfășșeze transformarea unor oameni inopaiți ca Toader, n-a izbutit să ducă lucrurile la capăt „în timpul cit se cere”. Comedia „Neamurile” rămîne, toșii, una dintre cele mai izbutite realizări ale dramaturgiei noastre pe teme satului nou.

Este limpede că în acest sector de o covîrșitoare importanță, scriitorii de teatru au de îndeplinit, și de aici înainte, sarcini considerabile. Inteliecțiunea partidului a îndrumat pașii țărînimii muncitoare spre victoria deplină a colectivizării. Sarcini cuprînzătoare vor fi dușe mai departe la îndeplinire de către oamenii muncii, care vor dezvoltă și înăiri conștinu gospodăriile colective. Intrînd într-o comunicare mai intensă cu viața, creațiile dramaturgiei sînt chemate să reflecte nesfîrșitul șir de chipuri și situații care definesc avîntul revoluționar propriu milioanelor de creatori ai satului socialist.

V. MINDRA

Actualitatea lui Stendhal

„Găsesc că nu e ridicol să mori pe stradă, cînd nu o faci intenționat”... Prevedîndu-și parca sfîrșitul, Stendhal murea în noaptea lui 21 septembrie 1842, pe rue Neuve-des-Capucines, doborât de un atac de apoplexie. Consulul Francei la Civiltă-Vecchia, autorul neînțelept al „Ministrului de Purpur”, cînd dăduse dințelul ignorat sau ironizat de conțam-porani, se stîngea la 59 de ani după o viață romantică înesată de peripecii, campanii militare, călătorii, iubiri neîrecitate și prea puțină notorietate literară. Murind, Henry Beyle îi lăsa lui Stendhal misiunea de a deveni celebru. „Voi fi înțeles prin 1880... prin 1935...” Și-aceste vorbe profetice aveau să se împlinescă, din vreme ce de o sută douăzeci de ani forțose Stendhal și scrii lui n-au încetat să urce treptele gloriei.

Azi, Stendhal este alături de Balzac și Flaubert, de Hugo și Zola, figura cea mai puternic reprezentativă a literaturii franceze din veacul trecut. O vastă exegeză critică a luminat aspectele creației și personalității stendhaliene, desprinzînd rînd pe rînd semnificațiile lor cele mai felurite și contradictorii. Opera rămîne însă mereu vie, mereu actuală, crescută parca ca un monument al naturii din pămîntul francez. Ne putem întreba, pe bună dreptate, care este secretul tîneretii pe care fiecare pagină din Stendhal o insușește.

Mai întii o enormă vitalitate, în fiecare cuvînt și în fiecare pagină; o trăire autentică cristalizată în faptul literar, și care denotă acel fior liric profund pe care Paul Eluard l-a definit odată drept „poezie neîntreruptă”. Spre deosebire de majoritatea contemporanilor săi, Stendhal subsumează totdeauna arta lui existenței sale. Meseria de romancier, de scriitor, este pentru el mijlocul, desigur cel mai bun, de cunoaștere a vieții și de perfecționare a ei. A scrie bine înseamnă a reflecta, existența în general și propria ta existență. O artă perfectă presupune o viață perfectă. De unde, încă din adolescență, exigența lui Beyle de a se realiza cu maximum de eficiență. Discipol al veacului al XVIII-lea, Stendhal înțelegea tîlcul vorbelor lui Montesquieu către Doamnă du Chatelet care, mărturisindu-și că filozofia nu a fost pentru el decât un instrument de cînd învață filozofia, a primit răspunsul calm al autorului Scriitorilor persane: „Ar trebui, Doamnă, dimpotrivă, să studiezi filozofia ca să înveți să dormi”.

Acastă modestie față de meseria sa literară l-a făcut pe Stendhal să treacă, în ochii contemporanilor, drept un diletant. Puterea lui de observație, cam zvăpăitului și spontană, venoși, le-a apărut ca un fel de amatorism al călătorului și diplomatului Beyle, uneori în căutare de senzații, de peisaje și de aventuri noi. Cîți dintre scriitorii de azi nu și-ar dori talentul de „reporter” al lui Stendhal! Caracterizarea aceasta, pripită și conștientă, dar mai bizuși și pe o altă aparență înșelătoare, și-anume pe faptul că deși a operat în relativ intimitate, Stendhal mai întii a trăit, și-apoi a scris. Comparați-l cu Balzac, închis luni de-a rîndul în cabinetul său împregnat de veșnicia aromă a cafelei, asemuți-l cu Flaubert, pustiuc de la Croisset, și veți constata că Henri Beyle a găsit vreme, în patru decenii, să fie ofițer, funcționar imperial, călător neobosit, diplomat, etern îndrăgostit la Paris, la Marsilia sau la Milano și să scrie 5 romane, multe nuvele, lungi povestiri intime, cărți de estetică și de psihologie, vieți de oameni celebri și note de turist. Doar Victor Hugo i se poate alătura prin multiplicitatea preocupărilor și plenitudinea vieții. Secretul acestei existențe extravertite, mondene și agitate, care cu greu ar fi permis unui spirit de rînd să creadă cu o asemenea fecunditate, constă, pare-mi-se, în uimitoare rapiditate a actului de creație literară. Putini sînt scriitorii care au dovedit un atare ritm în conceperea și redactarea operelor lor.

Vibrația aceasta permanentă a unui efort conștient, de la leagăn și pînă la mormînt, dă existenței și creației stendhaliene o profundă unitate. Condițiile ideologice și artistice scriitorului nu pot fi nesocotite. Totuși, ceea ce-l izbește pe cititorul modern este acea „unitate în varietate”. Viața și gîndirea lui sînt în progres continuu, dar pe aceeași linie. Firea lui Beyle nu se revelează dintr-o dată, cu brutalitatea apelor mari și repezi care vin de la munte. Stendhal e un spirit constant și în acest sens e, ca și Aragon, un poet al fidelității. El rămîne credincios idealurilor sale politice și literare, pentru că e conștient că a gîndit just, a ales bine și că trebuie, prin urmare, să nu se abată de la ele.

Din lecturile sale, din imaginea multiplă a lumii ce-l încercășă, din experiența lui socială și umană, Stendhal își extrage principiile unei filosofii protestatere, critice, acuzatoare. Pentru a putea ghîndi, trebuie să se elibereze de toate prejudecățile. Să nu crezi în preoți și în tirani, să-ți urazi pe bogăzi, să-ți bați joc de modă și de convenențe, să nu fi frivoli și serios. Pentru a putea ghîndi, trebuie să te dezbrici, rînd pe rînd, de toate iluziile găunoase și pompend de la experiență, să-ți clădești o lume nouă, cunoșcîndu-te pe tine însuși și pe ceilalți.

Condiția fericirii constă pentru Stendhal într-o existență condusă de idei juste și străbătută de pasiuni puternice. Omul lucid și pasional, totodată, prezent prin marea forță a caracterului său, lipsit de vanitate, de ipocriterie, simplu, firesc, ingenuu și energic așa cum e poporul din care se trage Julien Sorel, iată idealul intelectual și moral al celui care, trăind în opoziție cu societatea timpului său, a scris pentru viitor.

În Franța burgheză, de la Consulat la Monarhia din Iulie, Stendhal pricepe că nu este, că nu poate fi înțeles. El scrie pentru viitor, pentru ca crede cu nestrămătată tărie în progres, în progresul opiniei publice și al cititorilor. „Voi fi înțeles prin 1880... prin 1935...” — sînt cuvinte care revin ca o obsesie în mîntea celui care, neînțeles și ignorat, avea totuși convingerea reușitei sale postume. „Mă gîndesc că peste 50 de ani vreun cititor literar va publica fragmente din cărțile mele, care vor place poate ca fiind neafectate și veridice”.

Stendhal arde de dorința de a fi celebru și totuși se resemnează și nu fie, rămînd principial, adică nefăcînd nici o concesie prostului meșter burghez de la 1830. „Dacă trei să placă foarte tare azi, trebuie să te hotărăști ca peste douăzeci de ani să devii ridicol”. Hotărît lucru, el nu va fi un autor la modă, căci nu poate să scrie pentru burghezie, ci împotriva ei. „Zugrăvind portretul societății din 1829, autorul se expunea să nu fie pe placul chipurilor hide pe care le înfățișă...”. Consecvent cu sine însuși, Stendhal nu poate admîti compromisul de a place pe moment și, totodată, de a se exprima întreg pe sine. „Pofti oare să scrii pentru două clase: pentru oamenii de treabă și pentru oamenii milionari?” Trebuie deci să optezi. Și Beyle optază pentru „clasa” care va dispărea. Poți să scrii ce vrei, poți să spui ce și cum simți. Poți îndrăzni orice. Ca și în cazul lui Diderot, mi se pare că Stendhal posedă o uriașă forță de anticipare, prefigurînd ideile și arta modernă. Actualitatea lui Beyle, a lecției de morală și de artă pe care a lăsat-o posterității, constă tocmai în autenticitatea și spontaneitatea întregii sale ființe. Cu greu am putea desprinde la el ceea ce este viață, de ceea ce e gîndire și act de creație artistică. Stendhal este o unitate și orice compartimentare a personalității sale ar fi vană. Exemplele său rămîne profund eficace tocmai pentru că tot ce ne-a dăruit poartă pecetea unei gândiri umane.

Valentin LIPATTI

O ANIVERSARE DE GLORIE

S-a împlinit un an de la cea mai temerară încercare, izbită, în omului de a supune naturii: zborul lui Iuri Gagarin în cosmos. Contemporanii simțiți și plini de miră a acestui eveniment, nu sînt uitați niciodată emoția care a cuprins întreaga umanitate la auzul acestei vestiri uluitoare. Omul de știință și a simțit că data se inscrie în capitalul tehnicii creștine, nu numai sub aspectul performanței tehnice, ci și sub aspectul depășirii unui stadiu, și al începerii altuia din lungă, zburătoare și atît de controversată desăvîșire a vieții omenești pe planul nostru. La puțină vreme de la acest zbor, un alt zbor, realizat de Gherman Titov, mai lung decît cel dintîi în raport cu timpul nostru omenește, a venit să întărească încrederea omului în posibilitățile sale nelimitate. „Sînt sigur — scria, la puțină zile de la excursia în cosmos a celui de al doilea navigator cosmic, filozof englez Bertrand Russell — că acesta sîmbătă se vor înscrie în marea cronică a timpului ca o răscruce esențială: de o parte vor rămîne strădaniile noastre umile care încep din epoca de piatră și merg pînă astăzi, și de cealaltă parte vor sta izbînzile condițiilor umane libere și îndrăznețe, fără pereche în marea lor și care vor inaugura evul fericirii omenești, stînd sub semnul genului creator”. E o mîndrie a lumii noastre că știința comunistă a deschis această poartă spre viitor. Zborul lui Gagarin, al lui Titov, toate cercetările, societăți, în altele domenii de activitate, sînt închinare în susținerea binelui uman, grijii pentru viața generărilor care ne vor urma, surtile unei existențe nobile și îndrăznețe. În acest spirit, după efectuarea cu succes a zborului lui John Glenn, Nichita Hrușciov a propus celebrarea zilei-americane în domeniul cercetărilor spațiale cosmo-nautice. Fără îndoială, aceste cercetări, care sînt în plină desfășurare, vor avea în viitor o importanță deosebită. Cursul nostru omenești, în ceea ce privește cunoașterea și utilizarea spațiului cosmic, va fi decisiv în următorii ani, iar acest fapt va avea o importanță deosebită în istoria umanității. Pentru a putea realiza acest lucru, este necesar să se întărească încrederea omului în posibilitățile sale nelimitate. În acest spirit, după efectuarea cu succes a zborului lui John Glenn, Nichita Hrușciov a propus celebrarea zilei-americane în domeniul cercetărilor spațiale cosmo-nautice. Fără îndoială, aceste cercetări, care sînt în plină desfășurare, vor avea în viitor o importanță deosebită. Cursul nostru omenești, în ceea ce privește cunoașterea și utilizarea spațiului cosmic, va fi decisiv în următorii ani, iar acest fapt va avea o importanță deosebită în istoria umanității. Pentru a putea realiza acest lucru, este necesar să se întărească încrederea omului în posibilitățile sale nelimitate. În acest spirit, după efectuarea cu succes a zborului lui John Glenn, Nichita Hrușciov a propus celebrarea zilei-americane în domeniul cercetărilor spațiale cosmo-nautice. Fără îndoială, aceste cercetări, care sînt în plină desfășurare, vor avea în viitor o importanță deosebită. Cursul nostru omenești, în ceea ce privește cunoașterea și utilizarea spațiului cosmic, va fi decisiv în următorii ani, iar acest fapt va avea o importanță deosebită în istoria umanității. Pentru a putea realiza acest lucru, este necesar să se întărească încrederea omului în posibilitățile sale nelimitate. În acest spirit, după efectuarea cu succes a zborului lui John Glenn, Nichita Hrușciov a propus celebrarea zilei-americane în domeniul cercetărilor spațiale cosmo-nautice. Fără îndoială, aceste cercetări, care sînt în plină desfășurare, vor avea în viitor o importanță deosebită. Cursul nostru omenești, în ceea ce privește cunoașterea și utilizarea spațiului cosmic, va fi decisiv în următorii ani, iar acest fapt va avea o importanță deosebită în istoria umanității. Pentru a putea realiza acest lucru, este necesar să se întărească încrederea omului în posibilitățile sale nelimitate. În acest spirit, după efectuarea cu succes a zborului lui John Glenn, Nichita Hrușciov a propus celebrarea zilei-americane în domeniul cercetărilor spațiale cosmo-nautice. Fără îndoială, aceste cercetări, care sînt în plină desfășurare, vor avea în viitor o importanță deosebită. Cursul nostru omenești, în ceea ce privește cunoașterea și utilizarea spațiului cosmic, va fi decisiv în următorii ani, iar acest fapt va avea o importanță deosebită în istoria umanității. Pentru a putea realiza acest lucru, este necesar să se întărească încrederea omului în posibilitățile sale nelimitate. În acest spirit, după efectuarea cu succes a zborului lui John Glenn, Nichita Hrușciov a propus celebrarea zilei-americane în domeniul cercetărilor spațiale cosmo-nautice. Fără îndoială, aceste cercetări, care sînt în plină desfășurare, vor avea în viitor o importanță deosebită. Cursul nostru omenești, în ceea ce privește cunoașterea și utilizarea spațiului cosmic, va fi decisiv în următorii ani, iar acest fapt va avea o importanță deosebită în istoria umanității. Pentru a putea realiza acest lucru, este necesar să se întărească încrederea omului în posibilitățile sale nelimitate. În acest spirit, după efectuarea cu succes a zborului lui John Glenn, Nichita Hrușciov a propus celebrarea zilei-americane în domeniul cercetărilor spațiale cosmo-nautice. Fără îndoială, aceste cercetări, care sînt în plină desfășurare, vor avea în viitor o importanță deosebită. Cursul nostru omenești, în ceea ce privește cunoașterea și utilizarea spațiului cosmic, va fi decisiv în următorii ani, iar acest fapt va avea o importanță deosebită în istoria umanității. Pentru a putea realiza acest lucru, este necesar să se întărească încrederea omului în posibilitățile sale nelimitate. În acest spirit, după efectuarea cu succes a zborului lui John Glenn, Nichita Hrușciov a propus celebrarea zilei-americane în domeniul cercetărilor spațiale cosmo-nautice. Fără îndoială, aceste cercetări, care sînt în plină desfășurare, vor avea în viitor o importanță deosebită. Cursul nostru omenești, în ceea ce privește cunoașterea și utilizarea spațiului cosmic, va fi decisiv în următorii ani, iar acest fapt va avea o importanță deosebită în istoria umanității. Pentru a putea realiza acest lucru, este necesar să se întărească încrederea omului în posibilitățile sale nelimitate. În acest spirit, după efectuarea cu succes a zborului lui John Glenn, Nichita Hrușciov a propus celebrarea zilei-americane în domeniul cercetărilor spațiale cosmo-nautice. Fără îndoială, aceste cercetări, care sînt în plină desfășurare, vor avea în viitor o importanță deosebită. Cursul nostru omenești, în ceea ce privește cunoașterea și utilizarea spațiului cosmic, va fi decisiv în următorii ani, iar acest fapt va avea o importanță deosebită în istoria umanității. Pentru a putea realiza acest lucru, este necesar să se întărească încrederea omului în posibilitățile sale nelimitate. În acest spirit, după efectuarea cu succes a zborului lui John Glenn, Nichita Hrușciov a propus celebrarea zilei-americane în domeniul cercetărilor spațiale cosmo-nautice. Fără îndoială, aceste cercetări, care sînt în plină desfășurare, vor avea în viitor o importanță deosebită. Cursul nostru omenești, în ceea ce privește cunoașterea și utilizarea spațiului cosmic, va fi decisiv în următorii ani, iar acest fapt va avea o importanță deosebită în istoria umanității. Pentru a putea realiza acest lucru, este necesar să se întărească încrederea omului în posibilitățile sale nelimitate. În acest spirit, după efectuarea cu succes a zborului lui John Glenn, Nichita Hrușciov a propus celebrarea zilei-americane în domeniul cercetărilor spațiale cosmo-nautice. Fără îndoială, aceste cercetări, care sînt în plină desfășurare, vor avea în viitor o importanță deosebită. Cursul nostru omenești, în ceea ce privește cunoașterea și utilizarea spațiului cosmic, va fi decisiv în următorii ani, iar acest fapt va avea o importanță deosebită în istoria umanității. Pentru a putea realiza acest lucru, este necesar să se întărească încrederea omului în posibilitățile sale nelimitate. În acest spirit, după efectuarea cu succes a zborului lui John Glenn, Nichita Hrușciov a propus celebrarea zilei-americane în domeniul cercetărilor spațiale cosmo-nautice. Fără îndoială, aceste cercetări, care sînt în plină desfășurare, vor avea în viitor o importanță deosebită. Cursul nostru omenești, în ceea ce privește cunoașterea și utilizarea spațiului cosmic, va fi decisiv în următorii ani, iar acest fapt va avea o importanță deosebită în istoria umanității. Pentru a putea realiza acest lucru, este necesar să se întărească încrederea omului în posibilitățile sale nelimitate. În acest spirit, după efectuarea cu succes a zborului lui John Glenn, Nichita Hrușciov a propus celebrarea zilei-americane în domeniul cercetărilor spațiale cosmo-nautice. Fără îndoială, aceste cercetări, care sînt în plină desfășurare, vor avea în viitor o importanță deosebită. Cursul nostru omenești, în ceea ce privește cunoașterea și utilizarea spațiului cosmic, va fi decisiv în următorii ani, iar acest fapt va avea o importanță deosebită în istoria umanității. Pentru a putea realiza acest lucru, este necesar să se întărească încrederea omului în posibilitățile sale nelimitate. În acest spirit, după efectuarea cu succes a zborului lui John Glenn, Nichita Hrușciov a propus celebrarea zilei-americane în domeniul cercetărilor spațiale cosmo-nautice. Fără îndoială, aceste cercetări, care sînt în plină desfășurare, vor avea în viitor o importanță deosebită. Cursul nostru omenești, în ceea ce privește cunoașterea și utilizarea spațiului cosmic, va fi decisiv în următorii ani, iar acest fapt va avea o importanță deosebită în istoria umanității. Pentru a putea realiza acest lucru, este necesar să se întărească încrederea omului în posibilitățile sale nelimitate. În acest spirit, după efectuarea cu succes a zborului lui John Glenn, Nichita Hrușciov a propus celebrarea zilei-americane în domeniul cercetărilor spațiale cosmo-nautice. Fără îndoială, aceste cercetări, care sînt în plină desfășurare, vor avea în viitor o importanță deosebită. Cursul nostru omenești, în ceea ce privește cunoașterea și utilizarea spațiului cosmic, va fi decisiv în următorii ani, iar acest fapt va avea o importanță deosebită în istoria umanității. Pentru a putea realiza acest lucru, este necesar să se întărească încrederea omului în posibilitățile sale nelimitate. În acest spirit, după efectuarea cu succes a zborului lui John Glenn, Nichita Hrușciov a propus celebrarea zilei-americane în domeniul cercetărilor spațiale cosmo-nautice. Fără îndoială, aceste cercetări, care sînt în plină desfășurare, vor avea în viitor o importanță deosebită. Cursul nostru omenești, în ceea ce privește cunoașterea și utilizarea spațiului cosmic, va fi decisiv în următorii ani, iar acest fapt va avea o importanță deosebită în istoria umanității. Pentru a putea realiza acest lucru, este necesar să se întărească încrederea omului în posibilitățile sale nelimitate. În acest spirit, după efectuarea cu succes a zborului lui John Glenn, Nichita Hrușciov a propus celebrarea zilei-americane în domeniul cercetărilor spațiale cosmo-nautice. Fără îndoială, aceste cercetări, care sînt în plină desfășurare, vor avea în viitor o importanță deosebită. Cursul nostru omenești, în ceea ce privește cunoașterea și utilizarea spațiului cosmic, va fi decisiv în următorii ani, iar acest fapt va avea o importanță deosebită în istoria umanității. Pentru a putea realiza acest lucru, este necesar să se întărească încrederea omului în posibilitățile sale nelimitate. În acest spirit, după efectuarea cu succes a zborului lui John Glenn, Nichita Hrușciov a propus celebrarea zilei-americane în domeniul cercetărilor spațiale cosmo-nautice. Fără îndoială, aceste cercetări, care sînt în plină desfășurare, vor avea în viitor o importanță deosebită. Cursul nostru omenești, în ceea ce privește cunoașterea și utilizarea spațiului cosmic, va fi decisiv în următorii ani, iar acest fapt va avea o importanță deosebită în istoria umanității. Pentru a putea realiza acest lucru, este necesar să se întărească încrederea omului în posibilitățile sale nelimitate. În acest spirit, după efectuarea cu succes a zborului lui John Glenn, Nichita Hrușciov a propus celebrarea zilei-americane în domeniul cercetărilor spațiale cosmo-nautice. Fără îndoială, aceste cercetări, care sînt în plină desfășurare, vor avea în viitor o importanță deosebită. Cursul nostru omenești, în ceea ce privește cunoașterea și utilizarea spațiului cosmic, va fi decisiv în următorii ani, iar acest fapt va avea o importanță deosebită în istoria umanității. Pentru a putea realiza acest lucru, este necesar să se întărească încrederea omului în posibilitățile sale nelimitate. În acest spirit, după efectuarea cu succes a zborului lui John Glenn, Nichita Hrușciov a propus celebrarea zilei-americane în domeniul cercetărilor spațiale cosmo-nautice. Fără îndoială, aceste cercetări, care sînt în plină desfășurare, vor avea în viitor o importanță deosebită. Cursul nostru omenești, în ceea ce privește cunoașterea și utilizarea spațiului cosmic, va fi decisiv în următorii ani, iar acest fapt va avea o importanță deosebită în istoria umanității. Pentru a putea realiza acest lucru, este necesar să se întărească încrederea omului în posibilitățile sale nelimitate. În acest spirit, după efectuarea cu succes a zborului lui John Glenn, Nichita Hrușciov a propus celebrarea zilei-americane în domeniul cercetărilor spațiale cosmo-nautice. Fără îndoială, aceste cercetări, care sînt în plină desfășurare, vor avea în viitor o importanță deosebită. Cursul nostru omenești, în ceea ce privește cunoașterea și utilizarea spațiului cosmic, va fi decisiv în următorii ani, iar acest fapt va avea o importanță deosebită în istoria umanității. Pentru a putea realiza acest lucru, este necesar să se întărească încrederea omului în posibilitățile sale nelimitate. În acest spirit, după efectuarea cu succes a zborului lui John Glenn, Nichita Hrușciov a propus celebrarea zilei-americane în domeniul cercetărilor spațiale cosmo-nautice. Fără îndoială, aceste cercetări, care sînt în plină desfășurare, vor avea în viitor o importanță deosebită. Cursul nostru omenești, în ceea ce privește cunoașterea și utilizarea spațiului cosmic, va fi decisiv în următorii ani, iar acest fapt va avea o importanță deosebită în istoria umanității. Pentru a putea realiza acest lucru, este necesar să se întărească încrederea omului în posibilitățile sale nelimitate. În acest spirit, după efectuarea cu succes a zborului lui John Glenn, Nichita Hrușciov a propus celebrarea zilei-americane în domeniul cercetărilor spațiale cosmo-nautice. Fără îndoială, aceste cercetări, care sînt în plină desfășurare, vor avea în viitor o importanță deosebită. Cursul nostru omenești, în ceea ce privește cunoașterea și utilizarea spațiului cosmic, va fi decisiv în următorii ani, iar acest fapt va avea o importanță deosebită în istoria umanității. Pentru a putea realiza acest lucru, este necesar să se întărească încrederea omului în posibilitățile sale nelimitate. În acest spirit, după efectuarea cu succes a zborului lui John Glenn, Nichita Hrușciov a propus celebrarea zilei-americane în domeniul cercetărilor spațiale cosmo-nautice. Fără îndoială, aceste cercetări, care sînt în plină desfășurare, vor avea în viitor o importanță deosebită. Cursul nostru omenești, în ceea ce privește cunoașterea și utilizarea spațiului cosmic, va fi decisiv în următorii ani, iar acest fapt va avea o importanță deosebită în istoria umanității. Pentru a putea realiza acest lucru, este necesar să se întărească încrederea omului în posibilitățile sale nelimitate. În acest spirit, după efectuarea cu succes a zborului lui John Glenn, Nichita Hrușciov a propus celebrarea zilei-americane în domeniul cercetărilor spațiale cosmo-nautice. Fără îndoială, aceste cercetări, care sînt în plină desfășurare, vor avea în viitor o importanță deosebită. Cursul nostru omenești, în ceea ce privește cunoașterea și utilizarea spațiului cosmic, va fi decisiv în următorii ani, iar acest fapt va avea o importanță deosebită în istoria umanității. Pentru a putea realiza acest lucru, este necesar să se întărească încrederea omului în posibilitățile sale nelimitate. În acest spirit, după efectuarea cu succes a zborului lui John Glenn, Nichita Hrușciov a propus celebrarea zilei-americane în domeniul cercetărilor spațiale cosmo-nautice. Fără îndoială, aceste cercetări, care sînt în plină desfășurare, vor avea în viitor o importanță deosebită. Cursul nostru omenești, în ceea ce privește cunoașterea și utilizarea spațiului cosmic, va fi decisiv în următorii ani, iar acest fapt va avea o importanță deosebită în istoria umanității. Pentru a putea realiza acest lucru, este necesar să se întărească încrederea omului în posibilitățile sale nelimitate. În acest spirit, după efectuarea cu succes a zborului lui John Glenn, Nichita Hrușciov a propus celebrarea zilei-americane în domeniul cercetărilor spațiale cosmo-nautice. Fără îndoială, aceste cercetări, care sînt în plină desfășurare, vor avea în viitor o importanță deosebită. Cursul nostru omenești, în ceea ce privește cunoașterea și utilizarea spațiului cosmic, va fi decisiv în următorii ani, iar acest fapt va avea o importanță deosebită în istoria umanității. Pentru a putea realiza acest lucru, este necesar să se întărească încrederea omului în posibilitățile sale nelimitate. În acest spirit, după efectuarea cu succes a zborului lui John Glenn, Nichita Hrușciov a propus celebrarea zilei-americane în domeniul cercetărilor spațiale cosmo-nautice. Fără îndoială, aceste cercetări, care sînt în plină desfășurare, vor avea în viitor o importanță deosebită. Cursul nostru omenești, în ceea ce privește cunoașterea și utilizarea spațiului cosmic, va fi decisiv în următorii ani, iar acest fapt va avea o importanță deosebită în istoria umanității. Pentru a putea realiza acest lucru, este necesar să se întărească încrederea omului în posibilitățile sale nelimitate. În acest spirit, după efectuarea cu succes a zborului lui John Glenn, Nichita Hrușciov a propus celebrarea zilei-americane în domeniul cercetărilor spațiale cosmo-nautice. Fără îndoială, aceste cercetări, care sînt în plină desfășurare, vor avea în viitor o importanță deosebită. Cursul nostru omenești, în ceea ce privește cunoașterea și utilizarea spațiului cosmic, va fi decisiv în următorii ani, iar acest fapt va avea o importanță deosebită în istoria umanității. Pentru a putea realiza acest lucru, este necesar să se întărească încrederea omului în posibilitățile sale nelimitate. În acest spirit, după efectuarea cu succes a zborului lui John Glenn, Nichita Hrușciov a propus celebrarea zilei-americane în domeniul cercetărilor spațiale cosmo-nautice. Fără îndoială, aceste cercetări, care sînt în plină desfășurare, vor avea în viitor o importanță deosebită. Cursul nostru omenești, în ceea ce privește cunoașterea și utilizarea spațiului cosmic, va fi decisiv în următorii ani, iar acest fapt va avea o importanță deosebită în istoria umanității. Pentru a putea realiza acest lucru, este necesar să se întărească încrederea omului în posibilitățile sale nelimitate. În acest spirit, după efectuarea cu succes a zborului lui John Glenn, Nichita Hrușciov a propus celebrarea zilei-americane în domeniul cercetărilor spațiale cosmo-nautice. Fără îndoială, aceste cercetări, care sînt în plină desfășurare, vor avea în viitor o importanță deosebită. Cursul nostru omenești, în ceea ce privește cunoașterea și utilizarea spațiului cosmic, va fi decisiv în următorii ani, iar acest fapt va avea o importanță deosebită în istoria umanității. Pentru a putea realiza acest lucru, este necesar să se întărească încrederea omului în posibilitățile sale nelimitate. În acest spirit, după efectuarea cu succes a zborului lui John Glenn, Nichita Hrușciov a propus celebrarea zilei-americane în domeniul cercetărilor spațiale cosmo-nautice. Fără îndoială, aceste cercetări, care sînt în plină desfășurare, vor avea în viitor o importanță deosebită. Cursul nostru omenești, în ceea ce privește cunoașterea și utilizarea spațiului cosmic, va fi decisiv în următorii ani, iar acest fapt va avea o importanță deosebită în istoria umanității. Pentru a putea realiza acest lucru, este necesar să se întărească încrederea omului în posibilitățile sale nelimitate. În acest spirit, după efectuarea cu succes a zborului lui John Glenn, Nichita Hrușciov a propus celebrarea zilei-americane în domeniul cercetărilor spațiale cosmo-nautice. Fără îndoială, aceste cercetări, care sînt în plină desfășurare, vor avea în viitor o importanță deosebită. Cursul nostru omenești, în ceea ce privește cunoașterea și utilizarea spațiului cosmic, va fi decisiv în următorii ani, iar acest fapt va avea o importanță deosebită în istoria umanității. Pentru a putea realiza acest lucru, este necesar să se întărească încrederea omului în posibilitățile sale nelimitate. În acest spirit, după efectuarea cu succes a zborului lui John Glenn, Nichita Hrușciov a propus celebrarea zilei-americane în domeniul cercetărilor spațiale cosmo-nautice. Fără îndoială, aceste cercetări, care sînt în plină desfășurare, vor avea în viitor o importanță deosebită. Cursul nostru omenești, în ceea ce privește cunoașterea și utilizarea spațiului cosmic, va fi decisiv în următorii ani, iar acest fapt va avea o importanță deosebită în istoria umanității. Pentru a putea realiza acest lucru, este necesar să se întărească încrederea omului în posibilitățile sale nelimitate. În acest spirit, după efectuarea cu succes a zborului lui John Glenn, Nichita Hrușciov a propus celebrarea zilei-americane în domeniul cercetărilor spațiale cosmo-nautice. Fără îndoială, aceste cercetări, care sînt în plină desfășurare, vor avea în viitor o importanță deosebită. Cursul nostru omenești, în ceea ce privește cunoașterea și utilizarea spațiului cosmic, va fi decisiv în următorii ani, iar acest fapt va avea o importanță deosebită în istoria umanității. Pentru a putea realiza acest lucru, este necesar să se întărească încrederea omului în posibilitățile sale nelimitate. În acest spirit, după efectuarea cu succes a zborului lui John Glenn, Nichita Hrușciov a propus celebrarea zilei-americane în domeniul cercetărilor spațiale cosmo-nautice. Fără îndoială, aceste cercetări, care sînt în plină desfășurare, vor avea în viitor o importanță deosebită. Cursul nostru omenești, în ceea ce privește cunoașterea și utilizarea spațiului cosmic, va fi decisiv în următorii ani, iar acest fapt va avea o importanță deosebită în istoria umanității. Pentru a putea realiza acest lucru, este necesar să se întărească încrederea omului în posibilitățile sale nelimitate. În acest spirit, după efectuarea cu succes a zborului lui John Glenn, Nichita Hrușciov a propus celebrarea zilei-americane în domeniul cercetărilor spațiale cosmo-nautice. Fără îndoială, aceste cercetări, care sînt în plină desfășurare, vor avea în viitor o importanță deosebită. Cursul nostru omenești, în ceea ce privește cunoașterea și utilizarea spațiului cosmic, va fi decisiv în următorii ani, iar acest fapt va avea o importanță deosebită în istoria umanității. Pentru a putea realiza acest lucru, este necesar să se întărească încrederea omului în posibilitățile sale nelimitate. În acest spirit, după efectuarea cu succes a zborului lui John Glenn, Nichita Hrușciov a propus celebrarea zilei-americane în domeniul cercetărilor spațiale cosmo-nautice. Fără îndoială, aceste cercetări, care sînt în plină desfășurare, vor avea în viitor o importanță deosebită. Cursul nostru omenești, în ceea ce privește cunoașterea și utilizarea spațiului cosmic, va fi decisiv în următorii ani, iar acest fapt va avea o importanță deosebită în istoria umanității. Pentru a putea realiza acest lucru, este necesar să se întărească încrederea omului în posibilitățile sale nelimitate. În acest spirit, după efectuarea cu succes a zborului lui John Glenn, Nichita Hrușciov a propus celebrarea zilei-americane în domeniul cercetărilor spațiale cosmo-nautice. Fără îndoială, aceste cercetări, care sînt în plină desfășurare, vor avea în viitor o importanță deosebită. Cursul nostru omenești, în ceea ce privește cunoașterea și utilizarea spațiului cosmic, va fi decisiv în următorii ani, iar acest fapt va avea o importanță deosebită în istoria umanității. Pentru a putea realiza acest lucru, este necesar să se întărească încrederea omului în posibilitățile sale nelimitate. În acest spirit, după efectuarea cu succes a zborului lui John Glenn, Nichita Hrușciov a propus celebrarea zilei-americane în domeniul cercetărilor spațiale cosmo-nautice. Fără îndoială, aceste cercetări, care sînt în plină desfășurare, vor avea în viitor o importanță deosebită. Cursul nostru omenești, în ceea ce privește cunoașterea și utilizarea spațiului cosmic, va fi decisiv în următorii ani, iar acest fapt va avea o importanță deosebită în istoria umanității. Pentru a putea realiza acest lucru, este necesar să se întărească încrederea omului în posibilitățile sale nelimitate. În acest spirit, după efectuarea cu succes a zborului lui John Glenn, Nichita Hrușciov a propus celebrarea zilei-americane în domeniul cercetărilor spațiale cosmo-nautice. Fără îndoială, aceste cercetări, care sînt în plină desfășurare, vor avea în viitor o importanță deosebită. Cursul nostru omenești, în ceea ce privește cunoașterea și utilizarea spațiului cosmic, va fi decisiv în următorii ani, iar acest fapt va avea o importanță deosebită în istoria umanității. Pentru a putea realiza acest lucru, este necesar să se întărească încrederea omului în posibilitățile sale nelimitate. În acest spirit, după efectuarea cu succes a zborului lui John Glenn, Nichita Hrușciov a propus celebrarea zilei-americane în domeniul cercetărilor spațiale cosmo-nautice. Fără îndoială, aceste cercetări, care sînt în plină desfășurare, vor avea în viitor o importanță deosebită. Cursul nostru omenești, în ceea ce privește cunoașterea și utilizarea spațiului cosmic, va fi decisiv în următorii ani, iar acest fapt va avea o importanță deosebită în istoria umanității. Pentru a putea realiza acest lucru, este necesar să se întărească încrederea omului în posibilitățile sale nelimitate. În acest spirit, după efectuarea cu succes a zborului lui John Glenn, Nichita Hrușciov a propus celebrarea zilei-americane în domeniul cercetărilor spațiale cosmo-nautice. Fără îndoială, aceste cercetări, care sînt în plină desfășurare, vor avea în viitor o importanță deosebită. Cursul nostru omenești, în ceea ce privește cunoașterea și utilizarea spațiului cosmic, va fi decisiv în următorii ani, iar acest fapt va avea o importanță deosebită în istoria umanității. Pentru a putea realiza acest lucru, este necesar să se întărească încrederea omului în posibilitățile sale nelimitate. În acest spirit, după efectuarea cu succes a zborului lui John Glenn, Nichita Hrușciov a propus celebrarea zilei-americane în domeniul cercetărilor spațiale cosmo-nautice. Fără îndoială, aceste cercetări, care sînt în plină desfășurare, vor avea în viitor o importanță deosebită. Cursul nostru omenești, în ceea ce privește cunoașterea și utilizarea spațiului cosmic, va fi decisiv în următorii ani, iar acest fapt va avea o importanță deosebită în istoria umanității. Pentru a putea realiza acest lucru, este necesar să se întărească încrederea omului în posibilitățile sale nelimitate. În acest spirit, după efectuarea cu succes a zborului lui John Glenn, Nichita Hrușciov a propus celebrarea zilei-americane în domeniul cercetărilor spațiale cosmo-nautice. Fără îndoială, aceste cercetări, care sînt în plină desfășurare, vor avea în viitor o importanță deosebită. Cursul nostru omenești, în ceea ce privește cunoașterea și utilizarea spațiului cosmic, va fi decisiv în următorii ani, iar acest fapt va avea o importanță deosebită în istoria umanității. Pentru a putea realiza acest lucru, este necesar să se întărească încrederea omului în posibilitățile sale nelimitate. În acest spirit, după efectuarea cu succes a zborului lui John Glenn, Nichita Hrușciov a propus celebrarea zilei-americane în domeniul cercetărilor spațiale cosmo-nautice. Fără îndoială, aceste cercetări, care sînt în plină desfășurare, vor avea în viitor o importanță deosebită. Cursul nostru omenești, în ceea ce privește cunoașterea și utilizarea spațiului cosmic, va fi decisiv în următorii ani, iar acest fapt va avea o importanță deosebită în istoria umanității. Pentru a putea realiza acest lucru, este necesar să se întărească încrederea omului în posibilitățile sale nelimitate. În acest spirit, după efectuarea cu succes a zborului lui John Glenn, Nichita Hrușciov a propus celebrarea zilei-americane în domeniul cercetărilor spațiale cosmo-nautice. Fără îndoială, aceste cercetări, care sînt în plină desfășurare, vor avea în viitor o importanță deosebită. Cursul nostru omenești, în ceea ce privește cunoașterea și utilizarea spațiului cosmic, va fi decisiv în următorii ani, iar acest fapt va avea o importanță deosebită în istoria umanității. Pentru a putea realiza acest lucru, este necesar să se întărească încrederea omului în posibilitățile sale nelimitate. În acest spirit, după efectuarea cu succes a zborului lui John Glenn, Nichita Hrușciov a propus celebrarea zilei-americane în domeniul cercetărilor spațiale cosmo-nautice. Fără îndoială, aceste cercetări, care sînt în plină desfășurare, vor avea în viitor o importanță deosebită. Cursul nostru omenești, în ceea ce privește cunoașterea și utilizarea spațiului cosmic, va fi decisiv în următorii ani, iar acest fapt va avea o importanță deosebită în istoria umanității. Pentru a putea realiza acest lucru, este necesar să se întărească încrederea omului în posibilitățile sale nelimitate. În acest spirit, după efectuarea cu succes a zborului lui John Glenn, Nichita Hrușciov a propus celebrarea zilei-americane în domeniul cercetărilor spațiale cosmo-nautice. Fără îndoială, aceste cercetări, care sînt în plină desfășurare, vor avea în viitor o importanță deosebită. Cursul nostru omenești, în ceea ce privește cunoașterea și utilizarea spațiului cosmic, va fi decisiv în următorii ani, iar acest fapt va avea o importanță deosebită în istoria umanității. Pentru a putea realiza acest lucru, este necesar să se întărească încrederea omului în posibilitățile sale nelimitate. În acest spirit, după efectuarea cu succes a zborului lui John Glenn, Nichita Hrușciov a propus celebrarea zilei-americane în domeniul cercetărilor spațiale cosmo-nautice. Fără îndoială, aceste cercetări, care sînt în plină desfășurare, vor avea în viitor o importanță deosebită. Cursul nostru omenești, în ceea ce privește cunoașterea și utilizarea spațiului cosmic, va fi decisiv în următorii ani, iar acest fapt va avea o importanță deosebită în istoria umanității. Pentru a putea realiza acest lucru, este necesar să se întărească încrederea omului în posibilitățile sale nelimitate. În acest spirit, după efectuarea cu succes a zborului lui John Glenn, Nichita Hrușciov a propus celebrarea zilei-americane în domeniul cercetărilor spațiale cosmo-nautice. Fără îndoială, aceste cercetări, care sînt în plină desfășurare, vor avea în viitor o importanță deosebită. Cursul nostru omenești, în ceea ce privește cunoașterea și utilizarea spațiului cosmic, va fi decisiv în următorii ani, iar acest fapt va avea o importanță deosebită în istoria umanității. Pentru a putea realiza acest lucru, este necesar să se întărească încrederea omului în posibilitățile sale nelimitate. În acest spirit, după efectuarea cu succes a zborului lui John Glenn, Nichita Hrușciov a propus celebrarea zilei-americane în domeniul cercetărilor spațiale cosmo-nautice. Fără îndo